

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Διευδρομαί ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μεταφράσις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μεταφράσις Λαρ Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Ὁδύλλη Κόλλις: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μεταφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΝ, διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
στεροῦντες εἰσεῖτι τὴν ἀπὸ 1ης παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἢ
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Τὴν κραυγὴν τοῦ ἀτυχοῦς πατρὸς ἀ-
κούσας ὁ δυσκίνητος Πουρτοῶς ἔκαμεν
εὐθὺς πτερὰ καὶ τὸ μὲν πηδῶν τὸ δὲ ὀ-
λισθαίνων, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν
λάκκον, ἔλαβε τὴν ἄπνου Τριανταφυλ-
λιὰν ἐν ταῖς ἀγκάλαις του, ἀνήγειρε τὴν
κεφαλὴν της καὶ χωρὶς νὰ τα χάσῃ ἀνε-
φώνησε:

— Φῶς!

Ὁ ἀτυχὴς λαθροθήρας ἐν ῥίπῃ ὀφθαλ-
μοῦ ἀνάπτει φῶς καὶ τότε ἐφάνη θέαμα
λυπηρόν. Ἡ δύστηνος νεανὶς ἦτο πελιδνή,
τὰ χεῖλη της ἦσαν μελανὰ, οἱ ὀφθαλμοὶ
ἐσβεσμένοι, καὶ περὶ τὸν τράχηλόν της
ἦτο σφιγκτὰ δεδεμένον τὸ περιώμιόν της
συνεστραμμένον ὡς σχοινίον.

Ὁ Πουρτοῶς ἔλυσεν αὐτὸ μετὰ δυσκολί-
ας καὶ φοβερὸς στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ
στόματος τῆς κόμης, οἱ ὀφθαλμοὶ της
διηνοίχθησαν μετὰ προδήλου ἀγωνίας καὶ
πάλιν ἐκλείσθησαν, ἐτίναξε τοὺς βραχί-
ονας ὡς τὸ πτηνὸν τὰς πτέρυγας, καὶ ἀνε-
τράπη.

— Λαχτάρα μου!... εἶνε πεθαμμένο τὸ
κορίτσι, ἐστέναξε θρηνῶν ὁ κάπηλος.

— Ἄ! ἀνεκραύγασεν ὠρυόμενος ὁ
Τρεχανέμης... Κόρη μου! Τριανταφυλλιά
μου! ἀκριβὴ μου κόρη!... Ἄχ! ποίος
νὰ μού το ἔκαμεν αὐτό!...

Καὶ ἐπληττε τὸ μέτωπόν του. Ἄλλὰ
παρευθὺς μετὰ μίσους ἀκρατήτου ἀνεψώ-
νησεν:

— Αὐτὸς ὁ ψωρίτης, ὁ χαμένος, ὁ
βρωμοκλαίρεφόν θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο.

ταν ἐκεῖ καὶ αὐτός... αὐτός, αὐτὸς εἶνε...
Ἄ, σκύλε!

— Τί κάθεται καὶ λές, Τρεχανέμη;
Εἶσαι μὲ τὰ σύγκαλά σου! ἀνεφώνησεν ὁ
Πουρτοῶς. Ἐλησμόνησες ὅτι τὸν εἶδαμε
τὸν Ῥοβέρτον περὶ ἐγύριζε ἔς τὸν πύργον
πρὶν ἀκουσθῆ ἡ φωνή;...

— Αὐτός! αὐτὸς εἶνε! ὑπέλαθεν ὁ
Τρεχανέμης μετ' ἐπιτεινομένης μανίας.
"ὦ, μὰ τὴν κόρη μου... θὰ μού την πλη-
ρῶση! Θὰ ἰδῇ τί κοστιίζει ἓνα παιδί
καλὸ καὶ ἡσυχο σὰν τὸ κορίτσι μου!

— Ἐ! ἄς τα αὐτὰ τώρα καὶ ἔλα νὰ
κυττάξωμε ἂν εἶνε τρόπος νὰ την κάνωμε
νὰ συνεφέρῃ. Τὸ σπίτι μου εἶνε δύο βή-
ματα ἀπὸ δῶ... Ἐλα πάμε...

Καὶ φέροντες τὴν ἀτυχὴ νεάνιδα, ἥς
αἱ χεῖρες ἐκρέμαντο ἀδρανεῖς καὶ ὑπὸ τὸ
λυκαυγὲς τῆς ὑποφωσκούσης ἡμέρας κα-
τέβησαν εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Πουρτοῶ.

IB'

ΝΙΚΤΕΡΙΣ ΔΗΠΡΟΣΩΠΟΥΣ

Ἦτο ὦρα ἐβδόμη π. μ. καὶ ὁ Καρβα-
γᾶν ἐγερεθεὶς ὡς συνήθως λίαν πρωί, ἐβά-
διζεν ἐν τῷ γραφεῖῳ του ὡς ἄρκτος ἐν τῷ
κλωβῷ αὐτῆς. Ἡ πολίχνη ἦτο σιωπηλή,
νεαρκομένη ἐκ τῆς χθισίνης κραιπάλης.
Ὁ ἥλιος ἀνέτελλε λαμπρὸς καὶ μία ἀκτίς
αὐτοῦ ἐφώτιζε τὸ γραφεῖον τοῦ Καρβαγᾶν,
ἐν ᾧ αὐτὸς σκυθρωπὸς καὶ σύννους ἐλί-
σων ἐν τῷ πνεύματί του λογισμοὺς πι-
κρούς.

Καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐνόμιζον ὅτι οὐδὲν
ἄλλο ὑπελείπετο ἢ μόνον νὰ ἐκτείνῃ ἀ-
πλῶς τὴν χεῖρα καὶ νὰ λάβῃ τὸ γέρας
τριακονταετῶν συνεχῶν ἀγῶνων, αἴφνης
προσκόπτει βιαίως καὶ ὑποχωρεῖ. Ἐν ᾧ
εἶχεν ἐν χερσὶ τοὺς ἐναντίους καὶ μόνον
μία κίνησις ὑπελείπετο ἵνα τους συντρίψῃ,
αἴφνης αἰσθάνεται τὴν αἰχμὴν τῶν ὀδόν-
των αὐτῶν εἰσδύουσας εἰς τὰς σάρκας
του. Ἐν ᾧ ἤθελε νὰ καταπλήξῃ τὸν Γε-
ώργιον, ἐπιδεικνύων αὐτῷ τὴν χώραν ὅλην
ἔρπουσαν πρὸ τῶν ποδῶν του, αἴφνης βλέ-
πει τὸν θρίαμβόν του μετατρεπόμενον εἰς
χλευασμὸν καὶ ταπεινώσιν.

Τὸν τύραννον τοῦτον τῆς Νεβίλλης τὸν

ἐξηυτέλισαν. Ἡ αὐτὴ πανήγυρις τὸ δεύ-
τερον ἤδη ἐν τριακοντα ἔτεσιν ἐγένετο
οἰκτρὰ ἀφορμὴ συγκρούσεως τοῦ Κλαίρε-
φόν καὶ τοῦ Καρβαγᾶν, τότε μὲν τῶν
πατέρων νῦν δὲ τῶν υἱῶν. Ἦτο λοιπὸν
ἐπάναγκες νὰ λήξῃ ὅπως δήποτε ἡ τοι-
αύτη κατάστασις τῶν πραγμάτων, διὸ
καὶ ἀπεφάσισε νὰ κατενέγκῃ ὅσον τάχι-
στα τὸ ὕστατον καὶ καίριον τραῦμα.

Εἶχεν ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ του ἀπό-
φασιν δικαστικὴν, δι' ἣς ὁ μαρκήσιος ὑπε-
χρεούτο νὰ ἀποτίσῃ παρευθὺς ἑκατὸν ἐξή-
κοντα χιλιάδας φράγκων, ἢ νὰ ἀπολέσῃ
τὸν πύργον του καὶ ὅλα του τὰ κτή-
ματα.

— Ἄ! ἄ! ἄ! ἀνεκάγχασεν ὑπὸ χα-
ρᾶς ὁ Καρβαγᾶν. Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ σε
ἰδοῦμεν τέλος πάντων, κύρ μαρκήσιε Κλαί-
ρεφόν, μέσ' ἔς τοὺς δρόμους σὰν ζητιάνο.

Ἐλαφρὸς κρότος ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ
γραφεῖου διέκοψε τὴν μακαριότητα τοῦ
τοκογλύφου.

— Ἐμπρός.

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε Καρβαγᾶν, συγ-
γνώμη διὰ τὴν ἐνόχλησιν, ἠκούσθη ἡ
φωνὴ τοῦ Φλέρη, οὐ ἡ τερατώδης κεφαλὴ
προέκυψεν ἀπὸ τῆς ὀλίγον τι ἀνοιχθείσης
θύρας. Ὁ γραμματεὺς εἰσῆλθε καὶ ὁ Καρ-
βαγᾶν εἶδε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοσοῦτον
ἀλλόκοτον, ὥστε πρὶν ἢ ἐκεῖνος δυνηθῆ νὰ
προσθέσῃ λέξιν, ἀνεφώνησε:

— Τί τρέχει;

— Πράγματα σπουδαῖα!... Πρὸ ἡμι-
σείας μόλις ὥρας μ' ἐξύπνησεν ὁ Τρεχα-
νέμης καὶ ὁ Πουρτοῶς... καὶ μου εἶπαν...
Μόλις ἔλαβα καιρὸν νὰ ἐνδυσθῶ καὶ εὐθὺς
ἔτρεξα ἐδῶ... διότι μου φκίνεται ὅτι σεῖς
πρέπει πάντοτε νὰ τα μανθάνετε πρῶτος.

— Μὰ τί τρέχει; ὑπέλαθεν ἀποτόμως
ὁ Καρβαγᾶν, ταραχθεὶς καὶ συγκινηθεὶς
ἐκ τῶν ἀποσιωπήσεων τοῦ Φλέρη. Ἐφο-
βήθη μήπως ὁ υἱὸς του καὶ ὁ Ῥοβέρτος
Κλαίρεφόν συνεπλάκυσαν τὸ πρῶτον... Τέ-
λος πάντων θὰ μιλήσῃς.

— Λοιπὸν! Ἡ Τριανταφυλλίτσα τοῦ
Τρεχανέμη ἐσκοτώθη τὴν νύκτα...

— Ἐσκοτώθη; πῶς; εἶπεν ὁ δήμαρ-
χος πραῦνθεῖς. Τυχαίως;

— Ὁχι, κύριε δήμαρχε, τυχαίως!

κακούργημα διεπράχθη κακούργημα! εἶπεν ὁ Φλέρης διὰ φωνῆς πνιγομένης. Ὁ πατήρ της καὶ ὁ Πουρτοῦς τὴν εὐρηκαν στραγγαλισμένην εἰς ἕνα λάκκον, ἀφ' οὗ ἐκυνήγησαν κάμποσιν ὄραν τὸν δολοφόνον...

— Τὸν ἐκυνήγησαν!... Λοιπὸν τὴν εἶχεν ἀπαγάγη;...

— Τὴν εἶχεν εἰς τὸν ὄμον του, καθὼς εἰμπόρεσαν ἢ ἀντιληφθῶν ὁ Τρεχανέμης καὶ ὁ χονδρός, διότι ἦτο ἀκόμη σκότος βαθύ.

— Καὶ τοὺς ἔφυγε; Ἢτο λοιπὸν παλληκαρῆς καὶ χειροδύναμος;...

Καὶ τὰ βλέμματα τοῦ Φλέρη καὶ τοῦ Καρβαγᾶν συνητηθήσαν καὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ δημάρχου ἀνεκάλυψεν ὁ γραμματεὺς διαλογισμοὺς τοσοῦτον ἀπαισίους καὶ φοβερούς, ὥστε κατέστη ὑπαχώρος καὶ ἔκλινε τοὺς ὄμους φρίστων.

— "Α! ἄ! εἶπεν ὁ Καρβαγᾶν μετὰ φωνῆς φοβερᾶς, τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ ἐξακριβωθῇ. Ἐλαβεν εἰδησιν ἢ ἀστυνομία; πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἀποδείξεις, δὲν γίνεται... Φλέρη, παιδί μου, μὰ τί ἀλλόκοτον συμβᾶν! Ἦτο νοστιμούλα ἢ Τριανταφυλλίτσα ἢ καίμενη... Κάποιος γαλάτης θὰ τὴν ἐπῆρε ἔς τὸ λαιμό του, Φλέρη μου, παιδί μου... κάποιος γαλάτης!

— Μὰ αὐτὸ λέγει καὶ ὁ Τρεχανέμης...

— "Α! τὸ λέγει, ὁ γεροκατεργάρης!... Ποῦ εἶνε; θέλω νὰ τὸν ὀμιλήσω.

— Εἶνε ἔξω εἰς τὸν δρόμον καὶ με περιμένει... Ἦθελα νὰ σας ἰδῶ πρὶν τὸν ἀφήσω νὰ ἔλθῃ μέσα.

Ὁ Καρβαγᾶν ἐξεληθὼν εἶδε τὸν Τρεχανέμην κ' ἀθήμενον ἐπὶ λίθου, καὶ περιεστοιχισμένον ὑπὸ τῶν γειτόνων, οἵτινες ποικιλοτρόπως ἐσχολίαζον τοὺς λόγους τοῦ γέροντος, ὅστις ἔτι μᾶλλον οἰνοβαρῆς ἢ χθὲς τὴν νύκτα παρεπονείτο καὶ ἠπέλει.

— Κόρη μου, κορούλα μου! ὠρύετο ὁ ἀτυχῆς πατήρ... καὶ τί ὄμορφο κορίτσι... ποῦ ἐγινότανε θυσία γιὰ τὸν πατέρα της... Μοῦ τὴν ἐσκότωσαν οἱ κακούργοι... καὶ τί θαρρέτο κορίτσι! τί χαριτωμένο... "Αχ! σκυλιά! Μοῦ τὸ χρεωστοῦσαν αὐτό! Ναι! Γιὰ τὴν ἀγάπη που ἔχω ἔς τὸν κύρ δήμαρχο, τὸν ἄγιον ἀνθρώπον, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τὸν πολυχρονᾷ... Ἀπὸ κομματικὸ πάθος ἔγινε αὐτὸ τὸ κακούργημα! Μὰ δὲν τὸ θέλει ὁ Θεὸς νὰ στερήσουν πτωχὸν ἀνθρώπον τὴν παρηγορίαν τῶν γηρατειῶν του.

Μάτην ὁ Πουρτοῦς ἐπειράτο νὰ ἡμερώσῃ τὸν οἰνοβαρῆ γέροντα, ὅστις ἐγρύλλιζεν ὡς χοῖρος σφαζόμενος.

"Αμα ἰδὼν τὸν Καρβαγᾶν προβαλλόντα εἰς τὴν θύραν ἐπροκύνθη καὶ κύπτων ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ κάμῃ μετάνοιαν, ἀνεφώνησε:

— "Α! νὰ ὁ προστάτης μας! "Α! κύρ δήμαρχε, λυπήσου ἕνα γεροντάκι ποῦ ἀπὸ σένα ἐλπίζει νὰ ῥῆ τὸ δικαίό του! "Α! δυστυχία μου τοῦ κακόμενου! Καὶ τί καλὰ που ἦτανε ψὲς τὸ βράδυ ἔς τὸ χορὸ! σὰ βασιλίτσα ἐχόρευεν!

— Ἐλα σὺ πικνε τὴν ὥρα, Τρεχανέμη...

εἶπεν ὁ Καρβαγᾶν αὐστηρῶς... δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σηκώσης ἔς τὸ ποδάρι τὴν γειτονιά!... Πουρτοῦ, ἔμβασέ τον ἔς τὸ γραφεῖόν μου... καὶ σεῖς, συνδημόταί μου, πηγαίνετε ἔς τὰ σπίτιά σας... Μὴ τον ἀκούτε, τὸ γέρο, ἀπὸ τὴν πολλή του λύπη δὲν εἰξεύρει τί λέγει... Ἡ δικαιοσύνη θὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ καταλιπὼν τοὺς δημότας συζητούντας εὐνοϊκῶς τοὺς μεστοὺς λελογισμένους μετριοπαθείας λόγους τοῦ δημάρχου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐν ᾧ ἦσαν ἤδη ὁ Τρεχανέμης καὶ ὁ Πουρτοῦς. Σταθεὶς δὲ καὶ στηρίζων τὰ νῶτα ἐπὶ τῆς ἐστίας μετὰ βλέμματος ἀπαθοῦς καὶ ἀποτόμου εἶπεν εἰς τὸν λαθροθῆραν.

— Εἰς ποῖον ἔχεις ὑποψίαν;... Διότι καθὼς καταλαμβάνω ἀπὸ τοὺς λόγους σου, ὑποπτεύεις κάποιον...

Ἐν ᾧ δὲ ὁ γέρον ἐμελλε νὰ ἀποκριθῇ, ὁ δήμαρχος ὑπέβηκε:

— Πρόσεχε ὅμως τί θὰ μου ἀποκριθῆς, διότι τώρα εὐρίσκεσαι ἐνώπιον τῆς ἐξουσίας.

— Καὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἔμπροστὰ ἂν ἤμουν τὰ ἴδια θὰ ἔλεγα... Ἐνα λεπτὸ πρὶν γίνῃ ὅ τι ἐγίνεν, ἐπέρασεν ἀπὸ κοντὰ μας τὸ παλληκάρι τοῦ πύργου...

— Τρεχανέμη, τὸ ἔξερες πολὺ καλὰ πως δὲν ἐπήγαινε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὑπέλαβεν ὁ Πουρτοῦς ἀγανακτῶν.

— Καὶ ποῦ το ξέρεις ἂν ἔκανε γῦρο, εἶπε βιαίως ὁ γέρον. Καὶ ἔπειτα σὺ δὲν τον εἶδες, σὺ ἀπὸ τὸ φόβο σου τὰ ἔχασες καὶ ἔπεσες ἀνάσκελα γιὰ νὰ μὴ σε ἰδοῦν...

— Μὰ λοιπὸν ἐφοβήθητε μήπως σας ἀνακαλύψουν; ἠρώτησε σοβαρῶς ὁ δήμαρχος. Τί ἐκάμνετε λοιπὸν;

— Τίποτα, ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ λαθροθῆρας. Μὰ ἐμένα δὲν μου ἀρέσει τὴν νύκτα νὰ ἀπαντῶ ἔς τὸ δρόμο μου ἀνθρώπους... Καὶ ἔξερες, κύρ δήμαρχε, πῶς ὅτι εἶνε ἀνθρώποι κακοὶ ἔς τὸν κόσμον!

— Ὅστε θέλεις νὰ μας δώσης νὰ καταλάβωμεν ὅτι εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ὁ Ροβέρτος...

Ὁ Καρβαγᾶν δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ. Αἱ ὠχραὶ παρελαῖ του κατεστάθησαν ἐρυθραὶ καὶ ἀποβλέπων ἀγρίως καὶ πονηρῶς πρὸς τὸν λαθροθῆραν.

— Νὰ ζυγίσῃς καλὰ τὸν λόγον ὅπου εἶπες...

— "Ε, κλά! αὐτὸν τὸν εἶδάν που ἦτανε μαζί με τὸ κορίτσι... "Αχ! τί κορίτσι εὐγενικό! "Αχ! ἄχ! ἄχ! Κακὸ δὲν ἔκανε ποτέ του, καλὸ μάλιστα! "Αχ μονάκριβό μου.

— Μὴ φωνάζεις δά, εἶπε ψυχρῶς ὁ Καρβαγᾶν. Ἐδῶ δὲν εἶνε ξένοι νὰ σ' ἀκούσουν, καὶ τοῦ κάκου μας ξεκουφαίνεις μετὰ μυρολόγια σου.

Ὁ λαθροθῆρας σιωπήσας ἀπέβλεψε τεταπεινωμένως πρὸς τὸν Καρβαγᾶν τὸν τοσοῦτον σαφῶς ἀναγινώσκοντα ἐν τῇ συνειδήσει του.

— Εἰξεύρεις ὅμως, ὑπέλαβεν ὁ δήμαρχος, ὅτι ἂν εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Κλαϊρεφόν, εἰμπορεῖς πολὺ καλὰ νὰ του κάμῃς πολι-

τικὴν δίκην καὶ νὰ ζουλήσης ἀποζημῶσιν καμμιά εἰκοσαριά χιλιάδες φράγκα.

Τὴν ἐπιπερδῆ ταύτην συμβουλήν ἀκούσας ὁ Τρεχανέμης ἔγινεν ἔξκαλος. Ἡ μέθη του ἐξητμίσθη ὡς ἐκ θαύματος καὶ ἔμεινε ὡς ἀπολελιθωμένος. Ἠρώτησε δὲ μετὰ εὐαρεσκείας.

— Καὶ πιστεύετε, κύρ δήμαρχε, ὅτι πως ἔμποροῦμε νὰ τοὺς ἀρμείξωμε;

— Πιστεύω...

— Εἴκοσι χιλιάδες φραγκάκια, δὲν εἶνε παῖξε γέλασε. "Αχ! ἂν ἠθέλατε, κύρ δήμαρχε, νὰ μου παρασταθῆτε ἔς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, τί καλὰ! Ἢ εἰμπόρεσω ὁ καίμενος νὰ ἀσφαλίσω τὸ ψωμί τῶν γηρατειῶν μου, εὐγενέστατέ μου κύριε κύρ δήμαρχε...

— Εἶνε καθήκόν μου νὰ σε παρασταθῶ, Τάχα δὲν το εἰξεύρει ἐδῶ ὅλος ὁ κόσμος ὅτι πάντοτε ἐπροστάτευσαν τὸν ἀδύνατον κατὰ του δυνατοῦ;...

— Ἀμ' τότε λοιπὸν τοὺς ἔχω πού τους ἔχω, τοὺς κακούργους! ἀνεφώνησε ὁ γέρον μετὰ παραφόρου χαρᾶς χειρονομῶν, καὶ μικροῦ δεῖν ἐχόρευε.

— Μὰ, Τρεχανέμη, ὑπέλαβεν ὁ Πουρτοῦς ἐκπληκτος, ἐλησημόνησες ὅτι ἡ μικρὴ ἐφώνησε: "Ροβέρτε! "Ροβέρτε!! "Πᾶ νὰ ἦν δὲν τὴν ἐκρατοῦσεν ὁ "Ροβέρτος.

— Ἐφώνησε: "Ροβέρτε, σὰν νὰ 'ποῦμε' Μὴ με σκοτώνῃς λυπήσου με, "Ροβέρτε! Δέν το 'κατάλαβες: Κ' ἔπειτα, γιὰ νὰ σου 'πῶ; Τί ἀνακατεύεσαι σὺ, κλισηφυσούνα; Ἄπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ τὰ λόγια σου γιὰ μαρτυρία; Ἀμ' σὺ, κακομοιριασμένε, ἦσουν ζαλισμένος καὶ δὲν εἰξερες τί ἀκούς καὶ τί βλέπεις. Εἴκοσι χιλιάδες φραγκάκια τὰ λέν' αὐτὰ, τὸ 'κατάλαβες; ἂν εἶν' αὐτός; μὰ πάλι καὶ ποῖος ἄλλος ἔμπορεῖ νὰ εἶνε; ποῖος ἄλλος θὰ ἐβαστοῦσε τόσο νὰ τρέχῃ σὰν κατσίκι τὸν ἀνήφορο με μίαν γυναίκα ἔς τὸν ὄμο; Εἴκοσι χιλιάδες φραγκάκια τὰ λέν' αὐτὰ! Αὐτός, αὐτός εἶνε, αὐτός!... Εἴκοσι χιλιάδες φραγκάκια! Κ' ἔπειτα, βρε ἀδελφέ...

— Γιὰ νὰ σου εἰπῶ, κύρ Πουρτοῦ, ὑπέλαβεν ὁ δήμαρχος, αὐτὸ ἴσα ἴσα τὸ ἀνέλπιστον περιστατικὸν ἢθὰ μας βοηθήσῃ πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅλας τὰ ἀνοησίας τοῦ μαρκησίου... Διότι πῶς θὰ εἶνε δυνατόν νὰ σταθῇ ἐδῶ μίαν ὥραν ἡ οἰκογένεια Κλαϊρεφόν ἔπειτα ἀπὸ τόσον φοβερόν σκάνδαλον;... Θαρρῶ, τί νὰ σου εἰπῶ, ὅτι πρὶν περάσῃ μία τριμηνία θὰ ἔχῃ ἡ κοκκῶνα Πορτοῦ εἰς τὴν κατοχὴν της τὰ εἴκοσι στρεμματάκια, τὸ λιβάδι που εἶνε ὀπίσω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον. Πρέπει νὰ της εἰπῆς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ τα 'μιλήσωμε...

"Εχομε νὰ τακτοποιήσωμε μερικὰ πράγματα... Καὶ θὰ με καταλάβῃ αὐτή... δὲν εἶνε καμμιά κουτή... εὐτυχῶς! διότι με κουτοὺς δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς χωριό...

Καὶ τὰς λέξεις ταύτας συνώδευσε διὰ βλέμματος τοσοῦτον ἀπειλητικοῦ, ὥστε ὁ δύμοιρος Πουρτοῦς ἠσθάνθη ψῆχος παγερὸν μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας του. Τὸ ῥόδινον καὶ στίλβον πρόσωπόν του ἐμαράνθη καὶ ἐγένετο τεφρόχρουν...

Ταυτόχροτως εισηγήθη ὁ Φλέρης ἀσθμακί-
ων, καὶ εἶπεν :

— "Ὀλους τοὺς ἐσήκωσα στὸ ποδάρι,
καὶ ἡ ἀστυνομία, εἶνε ἄνω κάτω ... "Α!
φιλτατοῖ μου! Πρέπει νὰ 'πᾶμε, 'ς τὸ ξε-
νοδοχεῖον καὶ γρήγορα ... Διότι ἐκεῖ ὑ-
πάρχουν πειστήρια... Διάβολε! κανεῖς νὰ
μὴ τα ἐγγίση...

"Ἦδη ὁ Τρεχανέμης ὠθῶν τὸν Πουρ-
τοῦν, ἐξήρχετο σπεύδων ὡς φιλάργυρος
φοβούμενος περὶ τοῦ θησαυροῦ του. Ἐν
τῇ ἐρήμῳ ὁδῷ ἐστάθη καὶ θλίβων δυνατὰ
τὴν χεῖρα τοῦ συντρόφου του εἶπε πρὸς
αὐτόν :

— Χονδρέ, κύτταξε μ' ἐδῶ, ἄς λείπουν
ἡ ἀνοησίες. "Αν μοῦ ἀντιμιλήσης ἄλλη
μιὰ φορά, δυστυχία σου, κακομοίρη μου,
σὲ σφάζω σὰν γουροῦνι! Καὶ τώρα που
ἐμείναμε σύμφωνοι, πᾶρ' τὰ πόδια σου
καὶ δρόμο.

Καὶ ἀπῆλθον δρομαῖοι.

Ὁ Καρβαγὰν ἀπομείνας μόνος μετὰ
τοῦ Φλέρη, ἐβάδιζε νέων τὴν κεφαλὴν
πρὸς τὸ στήθος του σύννου. Ἐπειτα δὲ
σταθεὶς ἀποτόμως, εἶπε :

— Τοιαύτην ἐκδίκησιν 'ς τὸν Οὐρά-
νὸν τὴν ἐζητοῦσα καὶ τὴν εὕρισκω 'ς τὴν
γῆν! Ἡ ἀφεντιά του ἤθελε νά με προ-
σβάλη! ἐμένα ἔ; "Α! ἄ!! μοῦ τον ἐ-
πρόσβαλε τὸν υἱόν μου!... Λοιπὸν καὶ
ἐγὼ θὰ σοῦ τον στείλω 'ς τὸ κακουργιο-
δικεῖον θὰ σοῦ τον καθίσω 'ς τὸ σκαμνί,
τὸν ἄχρειόν! Καὶ κατ' αὐτόν τὸν τρόπον
οἱ κύριοι Κλαίρεφὸν χάνουν καὶ τὴν πε-
ριουσίαν των καὶ τὴν τιμὴν των. Δὲν θὰ
τοὺς μείνη τίποτε. Καὶ θὰ ἔλθουν νὰ
προσπέσουν γονατιστοὶ 'ς τὸ κατῶφλι
μου νὰ μου ζητήσουν ἔλεος!

— Καὶ τί σας διηγήθησαν ὁ Πουρτοῦς
καὶ ὁ Τρεχανέμης; ἠρώτησεν ὁ Φλέρης.

— Ὀλην τὴν σκηνὴν τοῦ φόνου, εἰς
τὴν ὁποῖαν παρευρέθησαν μακρόθεν... "Ω!
ὁ Τρεχανέμης θὰ ὀρκισθῆ ἐπάνω εἰς τὸν
τάφον τῆς κόρης του, ὅτι ὁ μικρὸς Κλαί-
ρεφὸν ἐρόνευσε τὴν Τριανταφυλλίαν...
καὶ ἐλπίζει νὰ κερδήσῃ εἴκοσι χιλιάδες
φράγκα ἀπὸ τὸ πτώμα...

— Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα! ἀνεφώνη-
σεν ὁ Φλέρης ἀγρίως γελῶν. "Ε! διὰ τό-
σον ποσόν, ἂν ἤθελεν αὐτός, ἠδύνατο νὰ
τὴν φονεύσῃ καὶ ὁ ἴδιος!

Ἡ ἀπαίσιος αὕτη ἀστείότης εὔρε πα-
γερόν τὸν Καρβαγὰν. Ἀποβλέψας δὲ αὐ-
στηρῶς πρὸς τὸν γραμματέα εἶπε πρὸς
αὐτόν διὰ φωνῆς ξηρᾶς :

— Εἶμαι ἀνθρώπος σοβαρός, καὶ ἐπι-
θυμῶ νὰ εἶνε σοβαροὶ καὶ ὅσοι εἶνε πλη-
σίον μου... Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ Κλαί-
ρεφὸν, ἀναμφιβόλως ἐν καταστάσει μέ-
θης καὶ τοῦτο θὰ εἶνε ἐλαφρυντικὸν δι' αὐ-
τόν, αὐτὸς διέπραξε τὸ ἔγκλημα. "Αν τον
ἐνόμιζα ἀθῶον δὲν θὰ ἐνδιαφερόμην τόσον
διὰ τὴν ὑπόθεσιν.

— Μὰ βέβαια, καὶ ἐγὼ εἶμαι πεπει-
σμένος ὅτι αὐτὸς εἶνε, εἶπεν ὁ Φλέρης ὑ-
ποκύπτων ἀσυζητεῖ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ
πάτρωνός του. Καὶ ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ συμ-
μερίζομαι κατὰ πάντα τὴν γνώμην σας,
θὰ φροντίσω πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἀ-

θῶν, καὶ θὰ προσπαθῆσω παντὶ σθένει
νὰ μὴ ἀποπλανηθῆ ἡ κοινὴ γνώμη.

Καὶ χαιρετίσας ὑποκλινέστατα, ἐμόρ-
φασεν εἰδεχθέστατα καὶ ἐξῆλθε.

Ἦτο ἡ ἐσχάτη πρωΐα τῆς πανηγύ-
ρεως, οἱ δὲ πανηγυρισταὶ χωνεύσαντες
τὸν οἶνον ὃν εἶχον πῖη, προσεπάθουν νὰ
συνάψωσιν ἔτι τελευταίας τινὰς συμφω-
νίας καὶ ἀγορὰς καὶ πωλήσεις.

Συνήθως ἡ ἐσχάτη αὕτη ἡμέρα τῆς
πανηγύρεως ἦτο ἡσυχος, σκυθρωπὴ καὶ
νενεκρωμένη. Ἡ ζωηρότης τῶν συναλλα-
γῶν ἐμαραίνετο καὶ πᾶς τις ἐν μόνον
πρᾶγμα διεννοεῖτο : νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ
χωρίον του.

Καὶ ὅμως κατ' ἐξαίρεσιν παράδοξος
κίνησις ἦτο ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ὅμιλοι πυκνοὶ
ἐσχηματίζοντο καὶ ζωηρόταται συνδια-
λέξεις ἐγίνοντο μετὰ τῶν ἐρχομένων
καὶ ἀπερχομένων. Μήπως περὶ τῆς τιμῆς
τῶν ἀλεύρων καὶ τῶν προβάτων συνδιε-
λέγοντο; Οὐχί, οὐχί, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ
Τρεχανέμη καὶ τὸ τοῦ Κλαίρεφὸν ἐπανε-
λαμβάνοντο ὑπὸ πάντων, τῶν μὲν συμ-
φωνούντων καὶ κατανευόντων, τῶν δὲ ἀ-
νανευόντων καὶ διαφωνούντων.

Ἡ ἀπαίσιος εἰδήσις, ἡ ὑπὸ τοῦ Φλέρη
ἀνακοινωθείσα, διεδίδετο ἤδη ὡς ἐπιδημία
θανάσιμος κατ' ἄπασαν τὴν πολίχνην,
καὶ μετ' οὐ πολὺ δεινωθεῖσα καὶ παρα-
μορφωθείσα ἔμελλε νὰ κυκλοφορῆθῃ κατ'
ὅλην τὴν ἐπαρχίαν καὶ νὰ δηλητηριάσῃ
τὰ πνεύματα πάντων. Οὐδὲν δεινότερον
τῆς συναθροίσεως ταύτης τῶν ἀνθρώπων,
οὔτινες ἔλθόντες εἰς τὴν πανηγυριν ἐξ ἀ-
ποστάσεως δέκα λευγῶν, ἔμελλον νὰ ἀπέλ-
θωσι κομίζοντες μετ' ἐαυτῶν τὴν εἰδήσιν
τὴν ὑπὸ τῶν πρακτόρων τοῦ Καρβαγὰν
τεχνηέντως χαλκευθεῖσαν.

Ἐν τῷ Ἐμπορικῷ καφεναίῳ συνεζη-
τεῖτο τὸ ἀπαίσιον γεγονός καὶ ποικίλαι
γνώμαι ἐξεφράζοντο καὶ διετυποῦντο.
Πάντες δὲ ἠπόρουσαν διατὶ μέχρι τῆς ὥρας
ἐκείνης δὲν εἶχε συλληθῆ ὁ Ῥοβέρ-
τος.

— Ἄμ' βέβαια, εἶπε τις τῶν παρακα-
θημένων, εἶνε ἀφέντης! ἂν ἦτανε κανέ-
νας φτωχὸς 'σὰν καὶ μᾶς, θὰ τον περνοῦ-
νοῦσαν ἀπὸ 'δῶ ἀνάμεσα σὲ δύο χωροφύ-
λακας.

Αἴφνης θόρυβος ὑπόκωφος ἠκούσθη ἐν
τῇ ἀγορᾷ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ καφεναίῳ
ἔδραμον εἰς τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα.
Αἰτία τοῦ θορύβου ἦτο δῆφρος κομψὸς ἐφ'
οὐ ἐκάθητο ὁ Ῥοβέρτος συνοδεύων τὸν
ἱλαρχον μεταβαίνοντα εἰς τὸν σιδηροδρο-
μικὸν σταθμόν. Ὁ Ῥοβέρτος κρατῶν τὰς
ἡνίας τοῦ ἵππου, ἠναγκάσθη νὰ μετριάσῃ
τὸν δρόμον αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ πυκνοῦ πλῆ-
θους διέλαυσε γαλήνιος καὶ μειδιῶν καὶ
ἐλευθέρως συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ ἱ-
λάρχου. Ὅπισθεν δὲ αὐτοῦ ὄμιλος χωρι-
κῶν ἠκολούθει, καὶ κραυγαὶ μίσους ἐξε-
σπενδονίζοντο, ὡς ἐν τῇ ἀρχῇ πάσης στά-
σεως ἀκούονται μονομερεῖς πυροβολισμοὶ
τῶν μὴ ὑπομενόντων νὰ ἔλθῃ ἡ ὠρισμένη
ὥρα.

Ὁ Ῥοβέρτος ἐκπληκτος ἐστράφη καὶ

εἶδε τὸ παρακολουθοῦν πλῆθος. Ἦκουσε
δὲ τὰς λέξεις ταύτας :

— Φεύγει! τὸν βλέπετε; φεύγει!

[Ἐπεται συνέχεια]. Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΝΔ'

— Εἰσήλθον εἰς τὸν τροχιόδρομον, καὶ
κατέβην εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὀμοιοίας
καὶ ἔπειτα ὑπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Εἶνε εὐκόλον ν' ἀποδειχθῆ ὅτι δὲν
λέγετε τὴν ἀλήθειαν. Αἱ ἀναμνήσεις τοῦ
θυρωροῦ σας δὲν εἶνε ἀρκετὰ εὐκρινεῖς,
ὥστε νὰ δυνηθῆ νὰ σας ἀντικρούσῃ. Ἐνθυ-
μεῖται ὅμως κάλλιστα, ὅτι τὴν ἐπομένην
ἡμέραν, Κυριακὴν, δεκάτην τετάρτην Ἰα-
νουαρίου, ἐπανήλθατε εἰς τὴν οἰκίαν σας
εἰς ὥραν λίαν προκεχωρημένην.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Ὁ πατήρ μου
εἶχε δειπνήσει μαζὺ μου εἰς τῆς κυρίας
Λεκόντ, τὸν συνώδευσα μέχρι τῆς κρηπί-
δος Κοντῆ ὅπου κατοικοῦσε καὶ ἐπανῆλ-
θον πεζῇ εἰς τὸν ὁδὸν Μὸν-Θαβάρ, κά-
μων τὸ γῆρον διὰ τῆς ὁδοῦ Μονμάρτρ,
τῶν βουλευδάρτων, καὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Εἰ-
ρήνης.

— Πολὺ κακὸν καιρὸν ἐξελέξατε διὰ
νὰ περιπατήσετε, διότι τὴν ἐσπέραν ἐκεῖ-
νην ἔκαμε ψύχος δριμύ, ἐπιπτε χιῶν.

— Εἶχον πονοκέφαλον καὶ ἠσθανόμην
ὅτι εἶχον ἀνάγκην ν' ἀναπνεύσω καθαρὸν
ἀέρα.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη προῦκάλεσεν ἐν τῷ
ἀκροατηρίῳ ἐλαφρὸν ψιθυρισμόν, ὃ δὲ πρό-
εδρος ἐπανέλαβε βραδέως :

— Ἡ κατηγορία ὑποστηρίζει ὅτι ἐπο-
ρεύθητε εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ, ὅτι εἰσήλ-
θατε εἰς τὸ περίπτερον τὸ μεσονύκτιον,
ὅτι καταληφθέντες ὑπὸ ἀστυνομικῶν πρα-
κτόρων τεθειμένων ἐκεῖ πρὸς κατόπτεισιν,
διεφύγατε αὐτοὺς ἀφ' οὗ τοῖς ἐπεδείξατε
χάρτην τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας. Ὑ-
μεῖς δὲ ἀνεγνωρίσατε ἐνώπιον τοῦ ἀνα-
κριτοῦ, ὅτι εἶχατε εἰς τὴν κατοχὴν σας
τὸν χάρτην τοῦ πατρὸς σας, ὅστις εἶχεν
ἄλλοτε χρηματίσει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
ταύτην.

— Ἦρα πράγματι τὸν χάρτην μετὰ
τῶν ἐγγράφων τοῦ πατρὸς μου, καὶ τὸν ἔ-
λαβον, ἀλλὰ τὸν ἔκασα. Εἶνε ἀνωφελές
νὰ σας εἶπω διατὶ ἔσπευσα νὰ τὸν ἐξα-
φανίσω.

— Πράγματι, ἡ ἀξιότιμος οικογένεια,
μεθ' ἧς θὰ ἐσυγγενεῦατε, δὲν ἐγνώριζεν
ὅτι εἴσθε ὁ υἱὸς ἀρχαίου μυστικοῦ ὑπαλ-
λήλου. Εἶχατε λοιπὸν συμφέρον νὰ ἐξα-
φανίσετε ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον ἐνεθύμιζε τὸ
παρελθὸν τοῦ πατρὸς σας. Δύναται ὅμως

νὰ σὰς ἀντιτάξουν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον τὸ ἔγγραφον αὐτὸ νὰ περιπέσῃ ποτὲ εἰς χεῖρας τῆς κυρίας Λεκόντ ἢ τῆς θυγατρὸς τῆς. Ἄλλως τε οἱ ἀστυνομικοὶ πράκτορες οἱ ὅποιοι ἐφύλαττον τὸ περίπτερον σὰς ἀνεγνώρισαν κάλλιστα. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν πρόσκλησιν, διότι ἔφυγε μετὰ τὴν ἀπόδρασιν τοῦ κωφάλλου, εἰς τὴν ὁποίαν βεβαίως ἔδωσε χεῖρα βοθηταίᾳ. Ὁ ἀρχηγὸς ὅμως αὐτοῦ θὰ ἐξετασθῆ, ἔτεροι δὲ μάρτυρες θὰ καταθέσωσιν ὅτι ἐπορεύθητε πλέον ἢ ἀπαξ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δολοφονηθείσης γυναικός. Ὑπάρχει, ἄλλως τε, καθ' ὑμῶν ὑλικὴ ἀποδείξις, ἐπῆλθε δ' ἡ στιγμή ἵνα ὑποβάλλωμεν αὐτὴν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν κυρίων ἐνόρκων. Κλητῆρ, λάβε τὰ γύψινα ἐκεῖνα ἐκτυπώματα καὶ καταθέσον αὐτὰ ἐπὶ τοῦ στανιδώματος, προσέθεσεν ὁ πρόεδρος.

Εἶτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἐνόρκους:

— Κύριοι, εἶπε, τὰ ἐκτυπώματα αὐτὰ ἐλήφθησαν ἐπὶ τῆς χιόνας, τῆς καλυπτούσης τὸ ἔδαφος τῆς αὐλῆς τοῦ περιπτεροῦ. Τὰ δύο πρῶτα εἶνε τὰ βήματα τοῦ φέροντος τὸ κιβώτιον κωφάλλου καὶ τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸν ἀτόμου. Τὸ τρίτον ἐκτύπωμα ἀναπαριστᾷ ἀκριβῶς τὸ βῆμα ἐκείνου, ὅστις εἰσῆλθε τὴν ἐπαύριον τοῦ κακουργήματος, κατὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Τὰ ἀφεθέντα τὴν πρώτην νύκτα ἔχνη ἐφαίνοντο κατὰ πρῶτον ἀνεξήγητα, διότι ὅλα εἶχον τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν πρὸς τὸ περίπτερον ἐξ οὗ δὲν ἐφαίνοντο ὅτι ἐξῆλθον. Εἶνε ὅμως σήμερον σαφές ὅτι διὰ νὰ ἐξέλθωσιν ὅ τε δολοφόνος καὶ ὁ συνένοχος αὐτοῦ κωφάλλος, ἔλαβον τὴν πρόνοιαν νὰ ὀπισθοβαχθῶσι. Τὴν προφύλαξιν αὐτὴν δὲν ἔλαβε τὴν ἐπαύριον ὁ δολοφόνος, διότι ἔσπευδε νὰ φύγῃ. Κατηγοροῦμενε Λεκόν, προχωρήσατε καὶ θέσατε τὸν δεξιὸν πόδα σας ἐπὶ τῶν δύο γυψίνων ἐκτυπωμάτων, ἅτινα ὁ κλητῆρ θέλει σὰς δεῖξει.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκόν, χωρὶς νὰ διστασθῆ ἐξῆλθε τοῦ εἰς τοὺς κατηγορουμένους ὀρισμένου περιφράγματος, καὶ προὐχώρησεν ἐντὸς τοῦ δικαστηρίου. Κίνησις ζωηρᾶς περιεργείας ἐγεννήθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

Ὅλοι αἱ γυναῖκες ἠγέρθησαν.

Ἦθελον νὰ ἴδωσιν ἂν ὁ δολοφόνος εἶχεν ὄρατον πόδα.

Ὁ Ναβᾶβ, ὅστις μετὰ μεγίστης προσοχῆς παρηκολούθει τὴν διαδικασίαν, ἠγέρθη ἐπίσης καὶ αὐτὸς ὅπως κρίνῃ περὶ τῆς δοκιμῆς.

— Τὸ μέγαλον αὐτὸ ἔχνος, κύριοι ἐνόρκοι, εἶπεν ὁ πρόεδρος, εἶνε τοῦ κωφάλλου. Τὸ ἕτερον, πολὺ μικρότερον, ἐχάραχθη ὑπὸ τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸν ἀνθρώπου. Λεκόν, δοκιμάσατε αὐτό.

Ὁ μνηστῆρ τῆς Θηρεσίας ἔθεσε τὸν δεξιὸν πόδα ἐντὸς τοῦ γυψίνου ἐκτυπώματος, πόδα μικρόν, γυναικεῖον σχεδόν, καὶ κομψῶς ὑποδημένον.

Ὁ ποῦς εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ μετ' εὐκολίας.

Ψιθυρισμὸς εὖνους πρὸς τὸν κατηγορούμενον ἠγέρθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, πα-

ρομοία δ' ἐντύπωσις παρήχθη καὶ παρὰ τοῖς ἐνόρκοις.

— Δοκιμάσατε τώρα καὶ τὸ ἕτερον, ἐπανελάβεν ὁ πρόεδρος.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ ποῦς τοῦ νεανίου προσηρμόσθη ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ ἐκτυπώματος.

— Θὰ παρατηρήσω εἰς τοὺς κυρίους ἐνόρκους, εἶπεν ὁ Γενικὸς Εἰσαγγελεύς, ὅτι τὰ ἔχνη δύνανται νὰ μεταβάλλωσι μέγεθος ἀναλόγως τοῦ κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἦττον βαρέος, ταχέος βαδίσματος. Τὴν πρώτην νύκτα ὁ δολοφόνος ἐβάδιζεν ἀνενόχλητος, τὴν δευτέραν ἔφευγεν.

— Ἐγὼ παρατηρῶ, ἐπανελάβεν ὁ δικηγόρος τῆς ὑπερασπίσεως, ὅτι μεταξὺ τῶν δύο ἔχνην ὑπάρχει ἐπαισιθητὴ διαφορά. Δὲν ἐνεχαρῶθησαν ἐπὶ τῆς χιόνας διὰ τοῦ ποδὸς ἐνὸς καὶ τοῦ ἰδίου ἀτόμου.

— Οἱ κύριοι ἐνόρκοι θὰ κάμωσι τὴν δέουσαν ἐκτίμησιν, εἶπεν ὁ πρόεδρος, καθ' ὃν καιρὸν ὁ κατηγορούμενος ἐπανήρχετο εἰς τὴν θέσιν του. Ἄς μεταβῶμεν ἤδη εἰς ἑτέρας φύσεως ἀποδείξεις. Διατείνεσθε ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς ὑμᾶς ἡ εἰκὼν τῆς δολοφονηθείσης γυναικός, ἣν λωποδύτης, συλληφθεὶς εἰς Μόργαν, εἰσήγαγεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ ὅποιον σὰς ὑπεξήρесе. Πῶς ἐξηγεῖτε τὰς ὀπισθεν τῆς εἰκόνας γεγραμμένας λέξεις «Forget me not»; Οἱ κύριοι ἐνόρκοι γνωρίζουν ὅτι ἡ φράσις αὕτη σημαίνει «Μὴ μὲ λησμόνει».

Πολλοὶ τῶν ἐνόρκων ἐκίνησαν τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ δώσουν νὰ πιστεύσῃ τὸ κοινὸν ὅτι ἐγίνωσκον τὴν Ἀγγλικήν.

— Αἱ λέξεις αὗται δὲν ἀπηυθύνοντο πρὸς ἐμέ, εἶπε χωρὶς νὰ συγκινηθῆ ὁ κατηγορούμενος.

— Εἶνε πολὺ περίεργον ὅτι ἡ γυνὴ ἐφωτογραφήθη ρίπτουσα πασιένσαι, καὶ ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν σας εὔρον παρομοίαν πασιένσαι, ἐξηπλωμένην ἐπὶ τραπέζης ἐντὸς μυστικοῦ δωματίου. Καὶ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο μόνον. Ἡ γυνὴ ἀρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα μίαν δάμαν τῆς πίκας. Μία δάμα τῆς πίκας ἔλλειπει ἀπὸ τὸ παιγνιόχαρτον, τὸ ὅποιον τόσον πολυτίμως ἐφυλάττετε, καὶ ἦτις ἀνευρέθη καθηλωμένη ἐπὶ τῆς καρδιάς τοῦ θύματος.

— Τὰς συμπτώσεις ταύτας ἐξήγησα ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Ναι, διῆσχυρίσθητε ὅτι κατὰ τὴν ἐν Γερμανίᾳ διαμονὴν σας ἐρρίπτετε πασιένσαι μετὰ μίᾳ νέας, τὴν ὁποίαν ἠγάπατε, καὶ ὅτι πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, ἐντελῶς ἤδη λησμονηθέντος, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῆτε τὴν δεσποινίδα Λεκόντ, διετηρήσατε τὰ παιγνιόχαρτα αὐτὰ τοποθετημένα κατὰ τὴν αὐτὴν σειρὰν. Εἶνε ὅμως δικαιολόγησις ὅσῳ ἀπίθκνος τόσῳ καὶ παιδαριώδης.

— Ὀλιγώτερον παιδαριώδης, ἐν τούτοις, κατηγορίας, ἡ ὁποία στηρίζεται ἐπὶ τοσοῦτῳ ἐπουσιώδους γεγονότος, εἶπε ζωηρῶς ὁ Λουδοβίκος Λεκόν.

— Δυστυχῶς δι' ὑμᾶς, ἐζητήθησαν πληροφοροῖαι ἀπὸ Ἀϊδελβέργην, ὁ δὲ πατῆρ τῆς νεάνιδος, τὴν ὁποίαν ἠγάπατε, διέφυσεν τὸν διῆσχυρισμὸν σας.

— Ἡ νέα αὕτη ὑπανδρεύθη μετὰ τὸν πόλεμον μετ' ἐνὸς Πρώσου ἀξιωματικοῦ. Ἦτο λοιπὸν φυσικῶς ἐπόμενον ὅτι δὲν ἤθελε πλέον νὰ μ' ἐνθυμηθῆ.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη, ἐκφρασθεῖσα διὰ τοῦ φυσικωτέρου τρόπου, ἐνεποίησε τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν. Ὁ πρόεδρος ἀπέφυγε νὰ ἐπενέγκῃ ἀντιρρήσεις, καὶ ἐπανελάβεν, ἀφοῦ ἀνεδίφησεν ἔγγραφά τινα:

— Ἡ εἰς τὴν οἰκίαν ὑμῶν κατασχεθεῖσα ράβδος φέρεي κηλίδας αἵματος. Εἶνε φανερόν ὅτι μετεχειρίσθητε αὐτὴν διὰ νὰ πληξέτε τὸν κύριον Λερέ, τοῦτο δ' ἐπιβεβαιούσιν οἱ ἐξετάσαντες τὴν πληγὴν ἱατροί.

— Οὐδέποτε ἐγνώρισα τὸν κύριον Λερέ.

— Πράγματι ἴσως νὰ μὴ ἴδετε ποτὲ αὐτὸν πρὶν τὸν συναντήσετε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης σας, ὑποθέτω δὲ ὅτι ὅτε τὸν συνελάβατε δειπνοῦντα μετ' αὐτῆς, ἐκυριεύθητε ὑπὸ ἀκρατήτου ὀργῆς, καὶ εὐκόλως δύναται τις νὰ μαντεύσῃ τὴν ἐπακολουθήσασαν σκηνὴν. Ἐπεπέσατε κατ' αὐτοῦ, ἀμυνομένου... ἀνεκάλυψαν τὰ σημεῖα σφοδρᾶς πάλης... Εἴσθε νεώτερος καὶ ρωμαλεώτερος αὐτοῦ, ὠθήσατε αὐτὸν μέχρι τοῦ ὄψοφυλακίου, καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ ἀπεσπᾶσθητε τῶν χειρῶν του, τὸν ἐκτυπήσατε εἰς τὴν κεφαλὴν ἀπαξ.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκόν οὐδὲν ἀπήντησε. Διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διαδικασίας ἐκλονίσθη ἡ ἀπάθειά του.

— Ὁμιλήσατε! εἶπεν ὁ πρόεδρος, ὅστις παρετήρησε τὴν ταραχὴν του. Δὲν συνέβη οὕτως;

Ὁ Λεκόν ἐτήρησε σιγὴν.

— Ἄς ἴδωμεν! ἴσως δὲν εἴσθε τόσον ἔνοχος ὅσον διατείνεται ἡ κατηγορία. Ἰσως ὁ ἀντίζηλος ὑμῶν σὰς προσέβαλε θανασίμως... σὰς ἐρράπισεν... Εἴσθε ζωηρός, ὀξύχολος... ἡ προσβολὴ τὴν ὁποίαν ἐλάβατε σὰς ἔκαμεν ἐκτὸς ἐαυτοῦ... ἐπῆλθε ρῆξις τὴν ὁποίαν ὑμεῖς οὐδόλως προεκαλέσατε... καὶ τέλος, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συγκαταθῆτε, ἐκάματε χρῆσιν τῆς ράβδου σας... Ἐφρονεύσατε, ἀλλὰ δὲν εἶχατε τὴν πρόθεσιν νὰ φρονεύσετε...

Ὅλων τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ὅστις ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν, ὅτε δ' ἀνήγειρεν αὐτὴν ἐπίστευσαν πρὸς στιγμήν ὅτι ἔμελλε νὰ ὀμολογήσῃ.

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, κύριε, εἶπε μετὰ κόπου, ὅτι ποτὲ δὲν εἶδον τὸν κύριον Λερέ.

— Ἐπιμένετε εἰς τὴν ἀξιοθρήνητον τακτικὴν σας. Σὰς προειδοποιῶ ἀπαξ ἔτι ὅτι βλέπετε τὴν ὑπόθεσιν σας, διότι αἱ ἐνδείξεις, αἵτινες μοὶ ὑπολείπονται ἀκόμη νὰ ἐκθέσω εἰς τοὺς κυρίους ἐνόρκους, εἶνε βαρεῖαι, ἀληθῶς δ' εἶπεῖν, ὑμεῖς ὀφείλετε νὰ προσεταιρισθῆτε τὴν ἐπιείκειάν των. Ἴδου φάκελλος ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης πρὸς τὴν Μαρίαν Φασίτ. Ἐπὶ τῆς διευθύνσεως ταύτης φαίνεται ὁ γραφικὸς χαρακτήρ σας.

— Ὅχι, κύριε, ἀπήντησε ξηρῶς ὁ Λουδοβίκος Λεκόν.

— Κλητῆρ, δεῖξατε πρὸς τοὺς κυρίους

ένόρκους τὸν φάκελλον αὐτόν, καὶ ἔγγραφον συγκρίσεως, τὸ ὁποῖον ὀλόκληρον εἶνε γεγραμμένον διὰ χειρὸς τοῦ κατηγορομένου.

Καθ' ὃν καιρὸν ἐκυκλοφόρουσαν τὰ ἔγγραφα ταῦτα, τὸ ἀκροατήριον ἐψιθύριζεν. Ἀντήλασσον χαμηλῆ τῆ φωνῆ σκέψεις ἤκιστα εὐνοϊκὰς διὰ τὸν μνηστῆρα τῆς δυστυχῆς Θερασίας. Ἡ νεότης, ἡ στάσις, ἡ ὁμιλία αὐτοῦ εἶχον κατ' ἀρχὰς ἐπισύρει ἐπ' αὐτοῦ τὰς συμπαθείας, ἃς εἶχεν ἔτι ἐπανεζήσει ἡ δοκιμὴ τῶν ἐκτυπωμάτων. Ἡ ἐπίμονος ὁμως σιγῆ, ἣν ἀντέταττεν εἰς τὰς συγκινητικὰς ἐξορκίσεις τοῦ προέδρου, διηρημεύετο ὡς ἐν μέρει ἐξομολόγησις, ἡ δὲ κοινὴ γνώμη ἐξεφράζετο ἤδη κατ' αὐτοῦ.

— Θ' ἀκουσθῆ ἡ κατάθεσις τῶν πραγματογνωμόνων ὡς πρὸς τὸν γραφικὸν χαρακτήρα, εἶπεν ὁ πρόεδρος, ἀφοῦ ὁ κλητῆρ ἐπανεφέρει τὰ ἔγγραφα, ἅτινα ἐξήτασαν οἱ ἔνορκοι.

Εἶτα προσέθεσεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κατηγορούμενον, καὶ δεικνύων αὐτῷ χάρτην, ὃν ἔλαβεν ἐκ τῆς δικογραφίας.

— Τώρα ἰδοὺ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἀναγνωρίζετε ὅτι ἐγράψατε.

— Ναί, τὴν ἀναγνωρίζω, εἶπε ζωηρῶς ὁ Λεκὸκ, ἀλλὰ ἐγώ...

— Θὰ δώσητε ἐξηγήσεις, ἀφοῦ τὴν ἀναγνωσώ. Παρακαλῶ τοὺς κυρίους ἐνόρκους νὰ ὦσι προσεκτικοί, διότι ὅλη ἡ ὑπόθεσις εἰς αὐτὴν συνίσταται.

Ἐπὶ τὸν πρόεδρον ἤρξατο ἀναγινώσκων :

« Ἀγαπητῆ μοι Μαίρου. »

— Ἡ ἐπιστολὴ, κύριοι, εἶπεν, εἶνε γαλλιστὶ γεγραμμένη, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας εἶνε ὀρθογραφημένον ἀγγλιστί, — Μαίρου. — Τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε τῆς δολοφονηθείσης γυναικός, πρὸς τὴν γυναῖκα δὲ ταύτην ἀναμφιβόλως ἔγραψεν ὁ κατηγορούμενος ὅ,τι μέλλετε ν' ἀκούσετε :

« Ἀγαπητῆ μοι Μαίρου. »

« Σὲ ἀγαπῶ δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου. Σοὶ ἀπέδειξα ἤδη τοῦτο, καὶ σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε. Διατί μὲ βασανίζεις οὕτως; Μὴ τοι δὲν μοι ἀνήκει καθ' ὀλοκληρίαν καὶ ἕτερος κατέχει μέρος τῆς καρδίας σου; Ματαίως μοι ἐπαναλαμβάνεις ὅτι δένεισαι ἐλευθέρω, καὶ ὅτι ἔχεις καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσῃς. Τί εἶνε τὰ καθήκοντα ὅταν ἀγαπᾷ τις; Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔχω καθήκοντα, ἅτινα χάριν σοῦ λησμονῶ. Πιστεύεις ὅτι ὁ πατήρ μου θὰ μ' ἐπιδοκιμάζεν ὅτι εἰμι ἀποφασιζόμενος ν' ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου εἰς σέ; »

« Ἀλλὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις σὲ θλιβεῖ, τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὃν σὺ τρέμεις καὶ ἐγὼ μισῶ, ποῖα λοιπὸν εἶνε τὰ ἐπὶ σοῦ δικαιώματά του; Τίς σὲ ὑποχρεῖ νὰ μὲ θυσιάζῃς εἰς αὐτόν; »

« Ἐφθασα εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς ὑπομονῆς καὶ τοῦ θάρρους. Εὐσπλαγχνίσθητέ με, καὶ συγκατένευσον νὰ φύγῃ μετ' ἐμοῦ. Ἡ ὑπαρξίς, ἣν μοι κατέστησας πρότινων μηνῶν, εἶνε ἀνυπόφορος. Θέσον τέρμα εἰς τὰ βάρσάν μου, σὲ καθικετεύω ἐξ ὀνόματος τοῦ ἔρωτός μου. »

« Ἐὰν δὲν εἰσακούσῃς τῆς παρακλήσεώς μου, Μαίρου, ἐὰν ἀρνηθῆς ν' ἀπαλλαγῇς τῆς τυραννίας τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, θὰ μὲ ὠθήσῃς νὰ διαπραξῶ ἔγκλημα. »

« Ἄ! καλῶς ἐπραξῶς νὰ ἐμποδίσῃς νὰ μὴ τὸν συναντήσω εἰς τὸν οἶκόν σου, διότι, ἂν εὐρίσκετο ἐνώπιόν μου, θὰ τὸν ἐφόνευσον, καθὼς θὰ τὸν φονεύσω, ἐὰν μείνῃς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. »

« Ἄλλ' ὄχι. Θ' ἀποτεινάξῃς τὸν ζυγὸν καὶ θὰ φύγωμεν ὁμοῦ. Τί ἔχεις νὰ φοβῆσαι; Ἐὰν τολμήσῃ νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ, δὲν θὰ εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖ διὰ νὰ σὲ προστατεύσω; Ἄλλ' αὐτὸς δὲν δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν τόπον, τὰς ὑποθέσεις του, τὸ γνωρίζεις καλῶς. »

« Θέλεις ν' ἀναχωρήσωμεν μετὰ τρεῖς ἡμέρας; Θέλεις νὰ ἔλθω νὰ σὲ ζητήσω τὸ ἑσπέρας, τὴν ὥραν καθ' ἣν αὐτὸς ἀναχωρεῖ; Εἶπε ἔν ναι, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ εἴμεθα ἠνωμένοι διὰ νὰ μὴ χωρισθῶμεν ποτέ. Ἡ ἀπάντησίς σου, ἣν μετ' ἀγωνίας περιμένω, θ' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης μας. »

« Προτιμότερον ν' ἀποθάνω χιλιάκις, προτιμότερον νὰ σὲ ἴδω νεκρὰν πρὸ τῶν ποδῶν μου, παρὰ νὰ σὲ ἀπαρνηθῶ. »

— Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη φέρει ὑπογραφήν « Λουδοβίκος », ἐπανελάβεν ὁ πρόεδρος, ἀφοῦ ἀνέγνωσεν αὐτὴν βραδέως καὶ τονίζων φράσεις τινάς. Κατηγορούμενε, τί ἔχεις νὰ ἀπολογηθῆς;

Νῆ'

— Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε ἰδική μου, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ, τὴν ἔγραψα ὁμως πρὸ πολλῶν ἐτῶν.

— Πρὸς ποῖαν; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Πρὸς μίαν κυρίαν, τὴν ὁποίαν ἠγάπων τότε.

— Εἰπέτε τὸ ὄνομά της.

— Δὲν δύναμαι.

— Διατί;

— Διότι θὰ τὴν ἐνοχοποιήσω.

Ἐπιφωνήματα καὶ γέλωτες δυσπιστίας ἠκούσθησαν ἔκ τινων μερῶν τῆς αἰθούσης.

Ὁ κλητῆρ ἀπεκατέστησε τὴν ἡσυχίαν, ὃ δὲ πρόεδρος ἐπανελάβε δι' ὕψους αὐστηροῦ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον αὐξήσας :

— Δὲν ἐλπίζετε, ὑποθέτω, ὅτι οἱ κύριοι ἔνορκοι καὶ τὸ δικαστήριον θὰ παραδεχθῶσι προμοίαν ἐξήγησιν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀναφέρεται καθ' ὅλα εἰς τὸ διπλοῦν κακούρηγμα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ, τὸ ἀναγγέλλει, καὶ σχεδὸν τὸ περιγράφει. Ἡ Μαίρου εἶνε ἡ δυστυχὴς γυνή, τὴν ὁποίαν ἐφονεύσατε. Ὁ ἀνθρώπος, ὅστις ἐκυριάρχει αὐτῆς, ἦτο ὁ κύριος Λερέ, τὸν ὁποῖον ἐφονεύσατε ἐπίσης, διότι ἀπεστρέφεσθε αὐτόν ὡς ἀντεραστὴν σας, καὶ συνελάβατε αὐτόν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης σας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐγράψατε: « Θὰ τὸν φονεύσω ἐὰν τὸν συναντήσω ». Οἱ κύριοι ἔνορκοι δὲν θὰ λησμονήσωσι τὴν περίοδον ταύτην. Τὸ σχέδιον τῆς φυγῆς, ἡ

Μαίρου εἶχε σκοπὸν νὰ τὸ θέσῃ εἰς ἐνέρ-

γειαν, αἱ ἀποσκευαὶ τῆς ἦσαν ἤδη ἔτοιμοι, ἡ θαλαμηπόλος τῆς εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει. Ἐν τούτοις ὁμως ἡ Μαίρου ἤθελε ν' ἀποφύγῃ ὕμᾶς. Εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Ἀγγλίαν διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς καταδιώξεις καὶ τὰς βιαιότητες, διὰ τῶν ὁποίων τὴν ἠπειλεῖτε ἀδικόπως. Τοὺς φόβους αὐτῆς εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν ἀνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις τὴν ἐπροστάτευεν, ἀνήγγειλεν εἰς αὐτόν τὴν ἀναχώρησίν της, αὐτὸς δ' ἐπεθύμησε νὰ διέλθῃ μετ' αὐτῆς τὴν τελευταίαν ἐσπέραν. Εὐρον ἐπ' αὐτοῦ γραμματίον, εἰς τὸ ὁποῖον τῷ ἔγραψεν ὅτι τὸν περιμένει τὴν δεκάτην ὥραν. Ὤθούμενος ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας, ὑπήγατε ἐκεῖ. Ὁ κύριος Λερέ ἐδείπνει μετὰ τῆς Μαίρου. Ἐρὶς ἔλαβε χώραν, ἣτις κατέληξεν εἰς φόνον. Τότε, ἔξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς, καὶ πνέων ἐκδικησιν, παρεσύρατε τὴν δυστυχῆ γυναῖκα καὶ ἐπλήξατε αὐτὴν δι' ἐγχειριδίου. Τὸ παιγνιόχαρτον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καθηλώσατε ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς, ἦτο ἐνθύμιον, τῶν πρῶν ὀρκῶν της. Τὸ ἐλάβετε ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ἀναπαυτηρίου καὶ τὸ ἐδείξατε εἰς τὴν Μαίρου, τὴν ἐπιτιμήσατε διὰ τὴν ἀπιστίαν της, τὴν κατηγορήσατε ὅτι ἐτοποθέτησε, συλλογιζομένη τὸν ἀντεραστὴν σας, τὰ παιγνιόχαρτα ταῦτα, διὰ τῶν ὁποίων προεμαντεύοντο οἰῶντο εὐτυχίας, καὶ ἐν τῇ παραφορῆ σας κατηλώσατε, δι' ἐνός καὶ μόνου κτυπήματος, τὸ παιγνιόχαρτον καὶ τὴν καρδίαν. Δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διεπράχθησαν οἱ δύο φόνοι;

Ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἦτο λίαν ὠχρὸς, οὐδὲ ὁμως ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς εὐσταθοῦς :

— Ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι δὲν ἐφόνευσα τὴν Μαρίαν Φασίτ.

Παγετώδης σιωπὴ ἐπηκολούθησε τὴν ἀπάντησιν ταύτην.

Οἱ ἀκροαταὶ δὲν ἐψιθύριζον πλέον, διότι εἶχον ἤδη σχηματίσει τὴν πεποιθήσιν των.

Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἠδύνατο νὰ βραδύνῃ, ἀλλ' ὁ κατηγορούμενος ἦτο ἤδη καταδεδικασμένος.

Ὅπως μετριάσῃ τὴν ἐντύπωσιν τῆς σκηνῆς ταύτης, ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἠγέρθη καὶ ἐξητήσατο ἵνα ὁ πρόεδρος ἐπιβεβαιώσῃ ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ ἐστάλη εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν ὑπὸ ἀγνώστου προσώπου, εἶτα προσέθεσε :

— Παρακαλῶ τοὺς κυρίους ἐνόρκους νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψει, ὅτι ἐν τῇ ὑποβληθείσῃ αὐτοῖς ὑποθέσει, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξηγηθῇ πῶς ὁ πελάτης μου ἠδυνήθη νὰ προμηθευθῇ κιβώτιον ἴν' ἀπαγάγῃ τὸ πτώμα, ἀφοῦ δὲν προέβλεψε τὴν σκηνὴν, τὴν ὁποίαν ἐπέφερον ἡ μετὰ τοῦ κυρίου Λερέ συνάντησίς του. Δὲν εἶνε ἐπίσης παραδεκτὸν ὅτι ἔφερε μαζύ του τὸν κωφάλαλον, τὸν ὁποῖον...

— Τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε ὅταν συνηγορήσητε, διέκοψεν ὁ πρόεδρος. Ὁφείλω ἐν τούτοις νὰ σας ὑπενθυμίσω, ὅτι τὸ κιβώτιον ἀνῆκεν εἰς τὴν Μαρίαν Φασίτ, καὶ ὅτι ὁ Λεκὸκ ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ τὸ,

βωβόν, ἀφοῦ διέπραξε τὸ κακούργημα. Κατηγορούμενε, ἔχετε τίποτε ἄλλο νὰ προσθέσετε;

— Τίποτε, κύριε, ἀπεκρίθη ἀπλῶς ὁ Λεκὸν.

— Καθίσατε. Θὰ ἐξετάσωμεν τοὺς μάρτυρας.

Ὁ κλητὴρ προσεκάλεσεν αὐτούς.

Ἦσαν ὀλιγάριθμοι, διότι ἡ κατηγορία δὲν εἶχε προσκαλέσει παρὰ μόνον τοὺς ἀπολύτως ἀναγκασίους.

Ὁ κατηγορούμενος οὐδένα εἶχε προσκαλέσει.

Ὁ μόνος, τοῦ ὁποίου τὴν μαρτυρίαν ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῆ διὰ τὴν υπερασπισίαν του, ἦτο ὁ κωφάκλος, ἀλλ' οὗτος εἶχεν ἀναληφθῆ.

Ἦκουσαν κατὰ πρῶτον τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας, ὅστις κατέθεσε μετὰ πολλῆς μετριότητος, ἀλλ' ὅστις ὑπῆρξε λίαν βεβαιωτικὸς ἐφ' ἐνὸς σπουδαίου σημείου. Διεβεβαίωσεν ὅτι αὐτὸς τε καὶ οἱ πράκτορες αὐτοῦ, ἰδίᾳ δ' ὁ φυγάς, ἀνεγνώρισαν ἐντελῶς τὸν Λουδοβίκον Λεκὸν ὅτε ἐπορεύθη τὴν ἐπαύριον τοῦ κακούργηματος εἰς τὸ περίπτερον τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

Ὁ ἀνθρακοπώλης καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ δὲν ἐξεφράσθησαν τοσοῦτω κατηγορηματικῶς.

«Εἶδον, εἶπον, νὰ ἔρχεται ἐνίοτε κύριός τις κομπῶς ἐνδεδυμένος, ὅστις ὡμοίαζε πρὸς τὸν κατηγορούμενον, δὲν ἦσαν ὅμως πολὺ βέβαιοι ἂν ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ κατηγορούμενος».

Ὁ ἄγγλος λωποδύτης κατέθεσεν ὅτι οὐδόλως ἐγνώριζε τὴν Μαρίαν Φασίτ, καὶ ὅτι οὐδὲν αὐτὸς ἔθεσεν ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ πρᾶγμα, ὅπερ ἄλλως τε, οὐδεμίαν ἐγέννησεν ἀμφιβολίαν.

Ἐνεφανίσθησαν κατόπιν ἕτεροι μάρτυρες ἄνευ σπουδαιότητος:

Προμηθευταὶ τῆς κυρίας τοῦ περιπτέρου, οἵτινες ἐλάχιστα ἐγνώριζον περὶ τῶν ἔξεων αὐτῆς. Δύο φίλοι τοῦ κυρίου Λερέ, ἐντιμοὶ ἔμποροι, οἵτινες περιωρίσθησαν νὰ ἐξυμνήσωσι τὴν ἐμπορικὴν σεμνότητα τοῦ φονευθέντος, καὶ νὰ διαμαρτυρηθῶσιν ὅτι οὐδέποτε συνέλαβον τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν περὶ τῶν σχέσεων αὐτοῦ μετὰ τῆς Μαρίας Φασίτ.

Ὁ φωτογράφος τὴν εἰκόνα φωτογράφος, ὁ εἰσπράκτωρ, ὅστις ἔλαβεν ἐξ Ἀγγλίας τοὺς φόρους τῆς οἰκίας, ὁ θυρωρὸς τῆς ὁδοῦ Μὸν - Θαβῶρ, ὅστις ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ οἰκιστὴς αὐτοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν δευτέραν ὥραν τῆς πρωίας τὴν ἐπαύριον τοῦ κακούργηματος, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἐδέχθη γυναῖκα εἰς τὴν κατοικίαν του.

Εἶτα προσῆλθον οἱ πραγματογνώμονες ἰατροί, χορηγήσαντες ἐπιστημονικὰς ἐξηγήσεις ἐπὶ τῶν πληγῶν τῶν θυμάτων, καὶ ἐπὶ τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, ὅπερ ἐμεσολάβησε μεταξὺ τοῦ τελευταίου γεύματος καὶ τοῦ θανάτου.

Οἱ καθηγηταὶ τῆς γραφῆς πραγματευθέντες ἐπὶ τῶν γραμμῶν καὶ τῶν στιγμῶν καὶ ἀποδείξαντες διὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχομένου ἀντίρρησης, ὅτι ἡ διεύθυνσις

τοῦ παρὰ τῆς Μαρίας Φασίτ εὐρεθέντος φακέλλου, ἦτο γεγραμμένη διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Λεκὸν.

Ἀνέγνωσαν μίαν ἐπιστολὴν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἀγγλικοῦ ἐκπαιδευτηρίου, ἐνθα ὁ κατηγορούμενος εἶχε κάμει τὰς πρώτας αὐτοῦ σπουδὰς.

Ὁ καθηγητὴς ἔγραφεν ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ διαμονῆς του, ὁ νέος Λεκὸν ἔκαμε διαφορῶς παρεκτροπὰς, καὶ ὅτι ἐζήτησε νὰ διαφθείρῃ τὰς θυγατέρας διαφόρων εὐγενῶν γειτόνων.

Ἀνέγνωσαν ἐπίσης τὴν ἀπάντησιν τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἀιδελβέργης, ὅστις ἀνῆρει μετ' ἀναγκασίως τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ κατηγορουμένου, καὶ ἠρνεῖτο ρητῶς ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Μπετίνα ἔρριψέ ποτε μετ' αὐτοῦ πασιένσας, ἢ ὅτι ἔδωκε πρὸς αὐτὸν ὑποχρεώσεις.

Τέλος προσεκάλεσαν τὴν δεσποινίδα Λεκόντ.

Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀσθενοῦσα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ δικαστήριον, ἢ δὲ δυστυχῆς νεανίς ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ὑποστῇ μόνη τὴν δοκιμασίαν τῆς ἐμφανίσεως, εἰς ἣν δὲν ἤθελον ἴσως ὑποβάλλει αὐτήν, ἐὰν δὲν ἤλιπζον ὅτι ἡ παρουσία τῆς θὰ κατέπειθε τὸν κατηγορούμενον ν' ἀλλάξῃ τακτικὴν.

Ἡ Θηρεσία προὐχώρησε μόνη, μελανεμονοῦσα, ὡς εἰ ἤθελεν ἀπὸ τοῦδε νὰ φέρῃ τὸ πένθος τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς, κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν τῆς ὑπὸ πυκνὴν καλύπτραν. Ἡ εἴσοδος αὐτῆς ἔκαμεν αἰσθησιν.

Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν, ἐκτὸς τῶν τοῦ Λουδοβίκου Λεκὸν, ὅστις ἔκρυπεν ἴν' ἀνταλλάξῃ λέξεις τινὰς μετὰ τοῦ συνηγόρου του.

Ἰσως ἐκολακεύετο ὅτι ἡ Θηρεσία δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐπέβαλον αὐτῷ τὴν φοικωδεστέραν τῶν βασάνων, ὑποχρεοῦντες αὐτὸν ν' ἀπευθύνῃ τὸν λόγον πρὸς ἐκείνην, ἣν ἐλάτρευεν.

Ἦπατάτο.

Ὁ πρόεδρος ἔδειξεν μεγίστην ἀβροφροσύνην πρὸς τὴν δεσποινίδα Λεκόντ.

Διέταξε καὶ τῆ ἔφερον κάθισμα, ἄφησεν αὐτήν νὰ συνέλθῃ, καὶ μετὰ μεγίστης προφύτης προσεκάλεσεν αὐτήν ν' ἀνεγείρῃ τὴν καλύπτραν τῆς καὶ ν' ἀφαιρέσῃ τὸ χειρόκτιόν τῆς ἵνα ὀρκισθῇ.

— Δεσποινίς, εἶπεν, εὐαρεστηθῆτε νὰ μᾶς εἰπῆτε κατὰ ποίαν ὥραν ὁ κύριος Λεκὸν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας μητρὸς σας τὴν ἐσπέραν τῆς δεκάτης τρίτης Ἰανουαρίου;

— Τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν, νομίζω, ἀπήντησεν ἡ νεανίς διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης.

— Καὶ τὴν ἐπαύριον, δεκάτην τετάρτην Ἰανουαρίου;

— Τὴν δεκάτην.

— Λέγετε τὴν ἀλήθειαν, δεσποινίς, καὶ τὸ δικαστήριον σὰς εὐχαριστεῖ; καθόσον μᾶλλον κατανοεῖ τὴν λυπηρὰν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσθε. Ἀπὸ ὑμᾶς ὁμῶς περιμένει ἔτι πλέον. Ἐλπίζει ὅτι θὰ

εὐαρεστηθῆτε νὰ διαφωτίσετε τοὺς κύριους ἐνόρκους ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ κυρίου Λεκὸν.

Ἡ Θηρεσία ὠχρίασε καὶ οὐδὲν ἀπήντησεν.

— Ἐξηγοῦμαι, ἐπανέλαβεν ὁ πρόεδρος. Ἐχομεν πρὸ ἡμῶν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ὁ βίος φαίνεται ἀμεμπτος μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ κακούργηματος, διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορεῖται. Οὐδεὶς ὑπάρχει ἐνταῦθα ὅστις δὲν θὰ ἐλογίζετο εὐτυχῆς ἀκούων αὐτὸν δικαιολογούμενον, καὶ δὲν θέλει νὰ πράξῃ τοῦτο, περιοριζόμενος ν' ἀρνήται μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς πραγματικότητος. Δὲν δικαιοῦται τις νὰ ὑποπτεύσῃ μήπως συγκρατεῖται ὑπὸ ἀκαταλόγιστου αἰσθηματος, ἐκ τοῦ φόβου ἴσως τοῦ ν' ἀνομολογήσῃ σφάλμα ἐκατοντάκις ἦττον σπουδαῖον τῶν εἰς αὐτὸν προσαπτομένων φόβων, τὸ ὁποῖον ὅμως κοστίζει ἴσως αὐτῷ περισσότερον νὰ τὸ φανερώσῃ; Ἐὰν ἀποφασίσῃ νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν, θὰ φανῇ ἀναμφιβόλως ἦττον ἔνοχος. Ἐὰν δ' ἐπιμένῃ νὰ ἀρνήται, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ πιστεύσῃ ὅτι οὐδεμίαν ἐλαφρυντικὴν περίστασιν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ.

— Εἶμαι βεβαία ὅτι οὐδέποτε ἐψεύσθη, ἐψιθύρισεν ἡ δεσποινίς Λεκόντ.

— Εἶθε οἱ κύριοι ἔνορκοι νὰ συμμερισθῶσι τὴν πεποίθησίν σας, δεσποινίς. Ἦδη, σὰς παρακαλῶ, ν' ἀπαντήσετε εἰς μίαν ἐρώτησιν, καὶ νὰ μὴ παρεξηγήσετε τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον σὰς τὴν ἀπευθύνω. Πιστεύετε ὅτι ὁ Λουδοβίκος Λεκὸν σὰς ἠγάπησεν εἰλικρινῶς;

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ἡ νεανίς διὰ φωνῆς πνιγνῆς.

— Ἦκούσατε, εἶπεν ὁ ἐντιμὸς δικαστής, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κατηγορούμενον. Ἀρνεῖσθε ἀκόμη νὰ ἐπιχειρήσετε ἀπολογία, ἣν σὰς διευκολύνει ἡ ἀπάντησις τῆς μνηστῆς σας;

[Ἐπειτα τὸ τέλος τοῦ Α' Μέρους].

X. ΚΑΛΑΪΔΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ε'

Ὁ Πρώσος χειρουργός.

Ὁ νεώτερος τῶν τριῶν ξένων, ἐὰν ἐκρινέ τις ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν του, ἐφάνετο ἄγγλος.

Ἐφόρει στρατιωτικὸν πῖλον καὶ στρατιωτικὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἀλλὰ ὁ λοιπὸς ἱματισμὸς του ἦτο πολιτικὸς.

Παρ' αὐτῷ ἴστατο ἀξιωματικὸς φέρων πρῶσικὴν στολὴν καὶ πλησίον τοῦ ἀξιωματικοῦ τὸ τρίτον καὶ γηραιότερον καὶ τῶν τριῶν νεοφανῶν προσώπων.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐφόρει ἐπίσης στολὴν ἀξιωματικοῦ, ἀλλὰ τὸ παραστα-

τικόν του πᾶν ἄλλο ἦτο ἡ στρατιωτικόν.

Ἦτο χωλὸς τὸν ἓνα πόδα, μὲ τὰ νῶτα υπερβαλλόντως κεκυρτωμένα καὶ σχεδὸν συνεπτυγμένοι εἰς δύο μὲ γωνίαν τὴν ὀσφύν, ἀντὶ δὲ σπάθης, ἐκράτει ράβδον εἰς τὴν χεῖρα.

Ἀποῦ οὗτος, ἐθεώρησε ζωηρῶς διὰ τῶν ἐξ ὀστράκου συγκρατομένων παχέων ὀμματουαλίων του πρῶτον τὴν Μέρσην, κατόπιν τὴν κλίνην, εἶτα τὸ δωμάτιον, ἐστράφη μετ' ἀξέστου οἰκειότητος τρόπων πρὸς τὸν ἀξιωματικόν.

— Μία γυνὴ ἀσθενῆς ἐν τῇ κλίνῃ; μία ἄλλη ἦτις τὴν περιθάλλει καὶ οὐδὲν πλεον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο. Οὐδεμία λοιπὸν ἀνάγκη, ταγματάρχα, νὰ θέσωμεν ἐνταῦθα φρουρόν.

— Οὐδεμία, ἀπεκρίθη ὁ ταγματάρχης. Ἐστράφη ἐπὶ τῶν πτερῶν του καὶ εἰσήλθεν αὐθις εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ὁ Πρῶστος χειρουργὸς τούναντίον προῦχώρησεν ὑπέικων εἰς τὸ ἔνστικτον τοῦ ἐπαγγέλλματός του πρὸς τὴν κλίνην.

Ὁ νέος Ἀγγλος, οὐτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφάνιντο προσηλωθέντες ἐπὶ τῆς Μέρσης, κατέσυρε τὸ θυροπαραπέτασμα καὶ ἀπετάθη μετὰ σεβασμοῦ γαλλιστὶ πρὸς τὴν νεάνίδα.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἐὰν εἴσθε Γαλλίς; ἠρώτησεν.

— Εἶμαι Ἀγγλίς, ἀπεκρίθη ἡ Μέρση.

Ὁ χειρουργὸς ἤκουσε τὴν ἀπάντησιν καὶ ἀμέσως, λαβὼν πρὸ αὐτῆς φιλόφρονα στάσιν καὶ δεικνύων τὸ ἐπὶ τῆς κλίνης ἠπλωμένον σῶμα, εἶπε τότε πρὸς τὴν Μέρσην, ἐν καθαρᾷ ἀγγλικῇ γλώσσῃ, ἀλλὰ μετὰ προφορᾶς ἀρκετὰ γερμανικῆς :

— Δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ κατὰ τι χρήσιμος;

Οἱ τρόποι του ἐνεῖχόν τι τὸ εἰρωνικῶς εὐγενές, ἡ δὲ τραχεῖα φωνὴ του ἦτο σαρδονικῶς μονότονος.

Ἡ Μέρση κατελήφθη ὑπὸ ἀκαριαίας ἀποστροφῆς πρὸς τὸν δυσειδῆ τοῦτον καὶ χωλὸν γέροντα, ὅστις τόσον ἀγροίκως τὴν ἐθεώρει διὰ μέσου τῶν χονδρῶν ὀμματουαλίων του.

— Εἰς οὐδὲν δύνασθε νὰ εἴσθε χρήσιμος ἐνταῦθα, κύριε, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ κυρία αὕτη ἐφονεύθη ὅταν τὰ στρατευματὰ σᾶς ἐκανονοβόλησαν τὴν καλύβην ταύτην.

Ὁ Ἀγγλος ἐφρικίασε καὶ προσέβλεψε τὴν κλίνην συμπαθῶς.

Ὁ Πρῶστος ἐρρόφησε δόσιν ταμβάκου καὶ ἀπέτεινε δευτέραν ἐρώτησιν.

— Τὸ πτώμα ἐξητάσθη παρ' ἱατροῦ τίνος; ἠρώτησεν.

Ἡ Μέρση ἀπεκρίθη λακωνικώτατα καὶ μετὰ σκυθρωπότητος :

— Μάλιστα.

Ἄλλ' ὁ χειρουργὸς δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀποθαρρύνονται ἐκ τῆς κεχολωμένης καθηρέιας μιᾶς γυναικός, καὶ ἐξηκολούθησε :

— Τίς ἐξήτασε τὸ σῶμα; ἠρώτησεν.

— Ὁ εἰς τὸ γαλλικὸν φορητὸν νοσοκομεῖον προσκεκολλημένος ἱατρός.

Ὁ Γερμανὸς ὑπεγόγγυσε περιφρονητι-

κὰς τινὰς ὕβρεις περὶ ὄλων τῶν Γάλλων, περὶ τῆς γαλλικῆς ἱατρικῆς, καὶ περὶ ὄλων τῶν γαλλικῶν γνώσεων.

Ὁ Ἀγγλος ἐδράξατο τῆς πρώτης εὐκαιρίας ἵν' ἀποτείνῃ τὸν λόγον ὁ ἴδιος καὶ πάλιν πρὸς τὴν Μέρσην.

— Ἡ κυρία αὕτη εἶνε συμπατριωτίς σας; ἠρώτησεν.

Ἡ Μέρση ἐσκέφθη πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ.

Ἡ τρομερὰ ἀπόφασίς ἣν εἶχε λάβει, ὁ ἀπαίσιος σκοπὸς ἐν ἀπεδίωκε, τῇ ὑπηγόρευσεν ὑστάτην τιὰ ἐπιφύλαξιν.

— Νομιζῶ ναί, εἶπε ψυχρῶς. Συνητηθῆμεν τυχαίως. Δὲν γνωρίζω τίποτε περὶ αὐτῆς.

— Οὔτε τὸ ὄνομά της;

Ἡ θρασύτης τῆς Μέρσης δὲν εἶχεν ἔτι προβῆ πολὺ, ὅπως τολμήσῃ νὰ δώσῃ εὐθύς ἀμέσως τὸ ὄνομά της εἰς τὴν νεκράν. Κατέφυγε λοιπὸν εἰς ἐπίμονον ἄρνησιν.

— Οὔτε τὸ ὄνομά της, ἐπανέλαβεν ἀποκριθεῖσα.

Ὁ γέρον τὴν παρετήρησεν ἔτι ἀγροικώτερον ἢ πρότερον. . . ἐφάνη σκεφθεὶς πρὸς στιγμὴν, εἶτα ἔλαβε τὴν λυχνίαν ἀπὸ τῆς τραπέζης, ἐπροχώρησε χωλαίνων μέχρι τῆς κλίνης καὶ ἐξήτασεν ἐν σιγῇ τὸ πτώμα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἀγγλον, προσεπάθει οὗτος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνδιάλεξίν του μετὰ τῆς Μέρσης, χωρὶς ν' ἀποκρύπτῃ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἠσθάνετο ὑπὲρ τῆς θελκτικῆς ταύτης νεάνιδος.

— Συγχωρήσατέ μοι, εἶπεν, ἀλλ' εἴσθε τόσον νέα ἀκόμη, ὥστε ὄντως ἐκπλήσσει ἡ παρουσία ὑμῶν ἐνταῦθα ἐν καιρῷ πολέμου.

Θόρυβος ἐρίδων ἀκουσθεὶς ἀπὸ τοῦ μαγειρείου ἀπήλλαξε τὴν Μέρσην τῆς ἀμέσου ἀνάγκης τοῦ νὰ τῷ ἀπαντήσῃ.

Ἦκουσε τὰς φωνὰς τῶν τραυματιῶν ἀντηχούσας· ἐφάνετο ὅτι ἀνεπεμπον κραυγὰς ὀδύνης, αἱ δὲ τραχεῖαι κραυγαὶ τῶν Γερμανῶν ἀξιωματικῶν τοῖς ἐπέβαλον σιγὴν.

Τὰ γενναῖα ἔνστικτα τῆς γυναικὸς παρῶρμησαν τὴν Μέρσην εἰς παραφοράν, παρὰ πᾶσαν ὑπαγόρευσιν τῆς φρονήσεως.

Ἀδιαφοροῦσα ἂν θὰ προεδίδετο καὶ συνεπῶς ἂν θ' ἀνεγνωρίζετο ὡς ἡ νοσοκόμος τοῦ γαλλικοῦ φορητοῦ νοσοκομείου, ἀνύψωσε ζωηρῶς τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας, ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἄλλ' εἰς φρουρὸς Πρῶστος τῇ ἔπραξε τὴν δίοδον καὶ τῇ κατέστησε γνωστὸν, ἐν τῇ μητρικῇ του γλώσσῃ, ὅτι οἱ ξένοι δὲν ἠδύναντο νὰ διέλθωσιν.

Ὁ Ἀγγλος παρενέβη ἀμέσως εὐγενῶς καὶ ἠρώτησε τὴν νεάνίδα ἐὰν εἶχεν ἰδιαιτερόν τινα λόγον ὅπως ἐπιθυμῇ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο.

— Ἀχ! οἱ δυστυχεῖς Γάλλοι! . . . — ἀπήντησε μετὰ θερμῆς, τῆς καρδίας τῆς ἐλεγχοῦσας αὐτήν, ὅτι τοὺς εἶχε λησμονήσει. Οἱ δυστυχεῖς τραυματῖαι! . . .

Ὁ Πρῶστος χειρουργὸς ἐστράφη καὶ ἔλαβε τὸν λόγον :

— Δὲν ἔχετε τίποτε νὰ κάμητε μετὰ τοὺς Γάλλους τραυματῖας, ἐγόγγυσεν.

Οἱ Γάλλοι τραυματῖαι εἶνε ἰδική μου καὶ οὐχὶ ἰδική σας ὑπόθεσις. Εἶνε αἰχμάλωτοί μας καὶ θὰ τοὺς μεταφέρωσιν εἰς τὸ ἡμέτερον φορητὸν νοσοκομεῖον. Εἶμαι ὁ Ἰγνάτιος Βέτζελ, ἐπίατρος, σᾶς τὸ λέγω ἐγὼ ὁ ἴδιος. Καὶ σιωπήσατε.

Ἐστράφη πρὸς τὸν φρουρόν καὶ τῷ προσέθηκε γερμανιστὶ :

— Καταβίβασε τὸ παραπέτασμα καὶ ἂν ἡ γυνὴ αὕτη ἐπιμένῃ, ἔκβαλέ τὴν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦτο.

Ἡ Μέρση ἐπειράθη νὰ ἀντείπῃ τι, ἀλλ' ὁ Ἀγγλος ἔλαβε λίαν εὐλαβῶς καὶ φιλοφρόνως τὸν βραχίονά της καὶ τὴν ἀπεμάκρυνε τοῦ φρουροῦ, ὅστις ἐφάνετο προθυμότετος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δοθεῖσαν διαταγὴν.

— Εἶνε ἀνωφελές νὰ ἐπιμένετε, τῇ εἶπεν. Ἡ πρῶσιική πειθαρχία εἶνε ἀκαμπτos. Μὴ ἔχετε ὅμως ἐξ ἄλλου οὐδεμίαν ἀνησυχίαν ὑπὲρ τῶν Γάλλων. Τὸ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ χειρουργοῦ Βέτζελ φορητὸν νοσοκομεῖον διευθύνεται καὶ λειτουργεῖ θαυμασίως, οἱ δὲ ἄνδρες θὰ τύχωσι πάσης περιποιήσεως, σᾶς ἐγγυῶμαι ἐγὼ.

Καὶ βλέπων δάκρυα λάμποντα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς νεάνιδος ἐνόσφῃ τῇ ὠμίλει, ἠσθάνθη διπλασιασθέντα τὸν πρὸς αὐτὴν θαυμασμόν του, καὶ :

— Ἀγαθὴ ὅσον καὶ ὠραία! . . . ἐσκέφθη. Τί ἀξιολάτρευτος ὑπαρξίς.

— Αἴ λοιπὸν! ἐφώνησεν ὁ Ἰγνάτιος Βέτζελ, προσβλέπων τὴν Μέρσην διὰ τῶν ὀμματουαλίων του, εἴσθε εὐχαριστημένη, καὶ θὰ σιωπήσετε;

Ἐκείνη ὑπεχώρησεν.

Ὡ τῆς εἰμαρμένης! Ἐὰν δὲν προέκυπτεν ἡ ἀντίστασις τοῦ χειρουργοῦ ἢ πρὸς τοὺς τραυματῖας ἀφοσίωσίς της θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν συγκρατήσῃ ἐπὶ τῆς ὀλεθρίας κατωφερείας, εἰς ἣν ἐμελλε νὰ ὀλισθήσῃ, καὶ νὰ ματαιωθῶν τὰ σχέδιά της.

Ἐὰν τὴν ἀφηνον νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ἀσχοληθῇ εἰς τὸ φιλόφρονον ἔργον της, ν' ἀναλάβῃ τὰ εὐγενῆ τῆς νοσοκόμου καθήκοντά της, ἴσως ὁ ἀπαίσιος πειρασμὸς ἐξηφανίζετο.

Ἄλλ' ἡ κατηραμένη αὐστηρότης τῆς γερμανικῆς πειθαρχίας ἐπήρχετο μοιραίως ἵνα καταστήσῃ ἀνωφελῆ καὶ τὴν ὑστάτην κραυγὴν τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς καρδίας της.

Τραχεῖα μελαγχολία καὶ σκυθρωπότης διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς της.

[Ἐπειτα τὸ τέλος τοῦ προλόγου].

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΝ

Ἀιγιγιμα

Α'

Ἡ νύξ κατήλαυεν ἐκ τῶν δωματίων τοῦ οὐρανοῦ, ρίπτουσα βραδέως τοὺς μελανοὺς πέπλους της ἐπὶ τὴν γῆν, αἱ δὲ τελευταῖαι μαρμαρυγαὶ τοῦ λυκόφωτος, αἱ χρυσιζούσαι τὸν περίξ διαυγῆ ὀρίζοντα, ἐξηφανίζοντο.

Ἡ φύσις σύμπασα ἐφάνετο ὑπνώττου-

σα ἐν τῇ γαλήνῃ ἠδείας ἑαρινῆς ἐσπέρας.

Νεανίας τις μετὰ νεαρωτάτης κόρης ἐβάδιζον βραδέσι βήμασι παραπλεύρως ἀλλήλων.

Ὁ νεανίας ἔφερε μετὰ μεγάλης χάριτος τὴν στρατιωτικὴν στολὴν· τὸ εὐρύ στερνον αὐτοῦ στῆθος προεξείχεν ὑπὸ τὴν χρυσοπάρυφον χλαίναν, τὸ δὲ εὐρὺ καὶ ὠραῖον αὐτοῦ μέτωπον ἐρρυτιδοῦτο ὑπὸ θλιβεραῖς σκέψεως, ἐνῶ οἱ βαθέως γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἠκτινοβόλου ἐξ ἔρωτος, προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς νεαρᾶς συνοδοῦ του.

— Συγχώρησόν με, προσφιλῆς μου Ἰωάννα, τῇ εἶπε διὰ φωνῆς εὐήχου καὶ ἁρμονικῆς· ἀλλ' ἔσο βεβαία, ὅτι ἐὰν δὲν ὤφειλον ν' ἀναχωρήσω εἰς τόπον τόσῳ μακρὸν καὶ αἰώνιος, ἴσως δὲν θὰ ἐλάμβανον ποτέ! ποτέ! τὴν τόλμην νὰ σοὶ εἶπω πόσον σὲ ἀγαπῶ!... Ὅχι λάθω μετ' ἐμοῦ τὴν ἀνάμνησίν σου, ἵνα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς ἀντλῶ ἐξ αὐτῆς θάρρος καὶ ἐκτελῶ τὸ καθήκον μου. Θέλω, ἀντὶ πάσης θυσίας, νὰ κατασταθῶ ἀντάξιός τῆς ἀγάπης σου, ἐὰν δὲ δὲν ἐπανέλθω πλέον, θὰ διατηρήσης τοῦλάχιστον γλυκεῖαν τινὰ ἀνάμνησιν τοῦ Φερδινάνδου σου;... εἰπέ μοι λοιπόν.

— Ὅχι ἐπανέλθεις, τὸ προαισθάνομαι... ὦ! καὶ τότε θὰ ἀνατείλωσι καὶ δι' ἡμᾶς ἡμέραι εὐτυχίας.

— Εἶσαι ἀληθὴς ἄγγελος· μὲ πληροῖς εὐδαιμονίας. Οὐχ' ἦττον, ἢ σκέψις ὅτι ὀφείλω νὰ σὲ ἀποχωρισθῶ, καὶ ὅτι ἄλλοι εὐτυχέστεροι ἐμοῦ θνητοὶ θὰ δύνανται νὰ σὲ πλησιάσωσι, μοὶ προξενεῖ, μάρτυς μου ὁ Θεός! φρίκην.

Καὶ δὲν ἐψεύδετο, καθόσον οἱ λόγοι κατεπνίγοντο ἐν τῷ λάρυγγί του· ἡ δὲ μορφή του περιεβάλλετο ἀκουσίως τοῦ ὑποχρῶσθαι θλίψεως καὶ ἀνησυχίας.

— Μὲ λυπεῖς, Φερδινάνδε, ὁμίλων μοι τοιοῦτοτρόπως. Διατί λοιπόν ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς μου; Μοὶ εἶπες, ὅτι μὲ ἀγαπᾶς, ἐγὼ δὲ πρώτη σοὶ ὠμίλησα περὶ τῆς μελλούσης εὐτυχίας μας. Σοὶ τὸ ὑπεσχέθην, θὰ σὲ ἀναμένω· οἱ δὲ συλλογισμοὶ μου θὰ εἶνε πάντοτε ἐπὶ σέ, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι! καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω εἰς οὐδένα νὰ μοὶ ὀμιλήσῃ περὶ ἔρωτος.

— Μὴ μὲ συνερίζεσαι, καθόσον ἡ λατρεία, ἣν πρὸς σὲ τρέφω, μὲ καθιστᾷ τρελλόν.

Καὶ λαβὼν ἐν ταῖς χερσὶ του τὴν δεξιάν τῆς προσεκόλλησε διαπύρως ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη του.

Ἡ Ἰωάννα τότε ἀποσπᾶσα τὴν ἐκ τοῦ τραχήλου τῆς ἀνηρημένην χρυσῆν ἄλυσιν τὴν προσέφερε αὐτῶν, λέγουσα διὰ φωνῆς τρεμούσης καὶ ἀσθενούς:

— Τότε μόνον θὰ πιάσω νὰ σὲ ἀγαπῶ, ὅπότε μοὶ τὴν ἐπιστρέψης. Φύλαξέ την καλῶς. Εὐχόμεναι ἐξ ὅλης ψυχῆς, ὅπως σοὶ φέρῃ πάντοτε εὐτυχίαν. Μὴ ἀμφιβάλλης πλέον περὶ τῆς ἀγάπης μου.

Τὸ προσφερθὲν ἐκεῖνο κόσμημα τῷ Φερδινάνδῳ, ἐνεποίησεν αὐτῷ οἶαν ἐντύπων σιν παράγει πολυτελεῖς δῶρον παρὰ τινι

παιδίῳ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ὑγράνθησαν ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ δὲν εὗρισκε λέξεις καταλλήλους, ὅπως ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ πιστεῦσῃ τότε, βλέπων αὐτόν, ὅτι ἐνέκλειε ἐν τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ καρδίαν ἀνδρείου στρατιώτου.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει τελείως.

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν, εἶπε μετὰ σιγῆν στιγμῶν τινῶν, καθ' ἃς αἱ ψυχαὶ ἀλλήλων συνηνοῦντο ἐν τῷ αὐτῷ λογισμῷ. Εἶνε ἀργὰ καὶ ἡ μητέρα θὰ ἀνησυχῇ.

Β'

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὰ ἀνωτέρω ὁ Φερδινάνδος ἀνεχώρει εἰς Τογκίνον.

Ἡ Ἰωάννα κατέστη εἰς ἄκρον μελαγχολικὴ καὶ περίλυπος, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποσπᾶσῃ τῆς θλίψεως, ἐν ἣ τὴν εἶχε βυθίσει ὁ ἀποχωρισμὸς ἐκεῖνος. Εἰς μάτην ὁ νεαρὸς Γάστων ἐπειράτο παντὶ σθένει, ἵνα ἐπαναφέρῃ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς τὸ μειδίωμα.

Ὁ Γάστων, οἰκογενειακὸς φίλος τυγχάνων παρὰ τῇ Ἰωάννᾳ, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐποφθαλμία τὴν προῖκα τῆς, ἡ δὲ ἀναχώρησις τοῦ μόνου εὐνοουμένου Φερδινάνδου τὸν ἐνεπλήρου χαρᾶς, ἀναπτερῶσασα τὰ χρυσᾶ σχέδια του. Συνεκέντρῳ ὀλοσχερῶς τὰς ἐλπίδας του ἐπὶ τῶν παρ' αὐτοῦ προσδοκωμένων ἀποτελεσμάτων τοῦ χωρισμοῦ καὶ τῆς λήθης· ἀλλ' ἡ Ἰωάννα μακρὰν τοῦ νὰ σκέπτεται τὸν Γάστονα, ἀνεπόλει ἀδιαλείπτως ἐκεῖνον, ὃν ἀπεκάλει πλέον μνηστῆρά τῆς, καὶ ὃν ἀνέμενε πάντοτε μετὰ παλμῶν εἰλικρινοῦς ἔρωτος.

Μῆνες διέρρευσαν οὕτω καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς ἔσχεν εἰδήσεις περὶ τοῦ προσφιλοῦς τῆς ὑπολοχαγοῦ. Καθ' ἐκάστην ἀνεγίνωσκε μετ' ἀγωνίας τὰς ἐφημερίδας ἐπιζητοῦσα ἐν αὐταῖς πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦ Φερδινάνδου, ἡ τὴν περιγραφὴν μάχης τινός, εἰς ἣν θὰ εἶχε λάθει ἐνεργὸν μέρος.

Τέλος ἡμέραν τινὰ ἔμαθεν ὅτι προήχθη εἰς λοχαγὸν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, εἰς ἀμοιβὴν τῆς γενναιοψυχίας καὶ ἰκανότητός του.

Ἡ Ἰωάννα τότε ἠσθάνθη τὴν ἄρρητον ἐκείνην εὐτυχίαν, ἣν ἀντλεῖ τις ἐκ τῶν δαφνῶν, τῶν περιβαλλουσῶν τὸ μέτωπον προσφιλοῦς αὐτῷ ὑπάρξεως. Ἀφ' ἧς ὁ Φερδινάνδος τῆς εἶχεν ἀναχωρήσει, ἦν ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἠσθάνθη ἐκυτὴν εὐδαιμόνα.

Ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐξηκολούθει, ὁ δὲ ἐχθρὸς εἶχεν ἐνισχυθῆ καὶ δι' ἐτέρων ἐπικουριῶν.

Ὁ Γάστων καθίστατο ἐπιθετικώτερος, προσπαθῶν πάντοτε νὰ ἐκδιώξῃ τὸν Φερδινάνδον τῶν διηνεκῶν λογισμῶν τῆς Ἰωάννας.

Οὐδεμία ἀφικνεῖτο πλέον ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τοῦ ἀπουσιάζοντος λοχαγοῦ. Ἡ δὲ Ἰωάννα μετὰ παλλούσης καρδίας καὶ πεπληρωμένων ἐκ δακρῶν ὀφθαλμῶν ἐζητεῖ ἐν τοῖς δελτίοις τῶν φονευθέντων τὸ ὄνομα τοῦ προσφιλοῦς αὐτῆς μνηστῆρος.

Προσπάθει δι' ἐνός καὶ μόνου βλέμματος νὰ ἀναγνώσῃ ὀλόκληρον ἐκεῖνον τὸν ἀπαίσιον κατάλογον· ἀλλ' ἀκουσίως τῆς ἡ ὄρασις τῆς ἐθαμβοῦτο ὑπὸ τῶν δακρῶν καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ περατώσῃ τὴν ἀνάγνωσιν.

Ἐν τοιαύτῃ φρικῶδῃ ἀνησυχίᾳ ἔζη, ὅτε πρῶταν τινὰ, τῇ ἔφερον αἰφνης μικρὸν τι δέμα μετὰ τινος ἐπιστολῆς.

Ἐκλονίσθη ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος τοῦ Φερδινάνδου.

— Δὲν ἀπέθανε λοιπόν!... ἀνέκραξε περιχαρῆς.

Καὶ μὲ καρδίαν πάλλουςαν ἐξ ἠδείας συγκινήσεως ἔσπευσε νὰ ἐγκλεισθῇ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ποθοῦσα τὴν ἀπομόνωσιν, ἵνα ἀπολαύσῃ μόνη τῆς ἀνεκφράστου εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολήν.

Τὸ περικάλυμμα δὲν ἔφερε γραμματόσημον· εὗρισκετο λοιπόν πλησίον τῆς!... Ἀλλὰ τότε διατί νὰ πέμψῃ τὴν ἐπιστολήν ταύτην καὶ νὰ μὴ προσέλθῃ αὐτοπροσώπως; Θανάσιμος ἀγωνία τῇ ἐγεννήθη τότε ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἐφονεύθη ἴσως;.. Μὴ τολμῶσα δὲ νὰ ἀποσφραγίσῃ τὴν ἐπιστολήν, ἤνοιξε τὸ δέμα.

Ἐρρηξε φωνὴν φρικῶδη.

Τὸ δέμα ἐκεῖνο ἐμπεριεῖχε τὴν χρυσῆν ἄλυσιν.

Ἀπεριγραπτος ἀπελπισία τὴν κατέλαβε καὶ γοεροὶ λυγμοὶ ἐξῆλθον τῶν ὠχρανθέντων χειλέων τῆς. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ἐσβέννυτο, καὶ ὅτι τὸ πᾶν κατέρρεε πέριξ αὐτῆς.

Εἶπε μεγαλοφώνως:

— Ἐφονεύθη ὁ Φερδινάνδος!...

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῆς τὴν ἐξέπληξε καὶ διὰ βιαίου κινήματος ἤνοιξε τὴν ἐπιστολήν, ἣτις φέρουσα τὴν χρονολογίαν τῆς αὐτῆς πρῶτας, ἐμπεριεῖχε τὰς ἀκολούθους λέξεις:

Ἀδοσιονίς,

Πᾶσης ἐλπίδος ἐξαφανισθείσης πλέον τοῦ νὰ ἐπαινῶ ὑμᾶς, ἀναγκάζομαι νὰ ἀποδώσω ὑμῖν τὴν ἄλυσιν ταύτην.

Ἡ μοιραῖος ἐπιβαλλομένη μοι ταύτη θυσία μὲ καθιστᾷ βαρυσάλῃ. Σὰς καθικετεύω δὲ, μὴ μὲ καταρᾶσθε, καὶ προσπαθήσατε νὰ λησμονήσατε τὸν δυστυχῆ

Φερδινάνδον σας

Πλὴν τοῦτο ἦν δυνατόν; Κατόπιν τοσούτων ὀρκῶν τοῦ Φερδινάνδου νὰ λησμονήσῃ ἐκείνην, ἣτις ἐμμανῶς τὸν ἠγάπα; Ἡ δυστυχὴς κόρη ἀναμετρήσασα τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς τῆς κατέστη ἐξάλλος, ἐκλαίει πικρῶς. Ἡ θλίψις τὴν συνέτριψε, τῇ ἀφῆρεσε πᾶν γόητρον τῆς ζωῆς. Ἐμακράνθη ὡς φθινοπωρινὸν ἄνθος κλίναν χαμαὶ ὑπὸ τὴν παγετώδη πνοῇ τοῦ βορρᾶ. Τέλος ἡ ὑπερηφάνεια ὑπερισχύσασα, κατέπνιξε κάπως τὴν θλίψιν· ἀλλ' ὁ κατανεχθεὶς κτύπος ἐν τῇ εὐαίσθητῳ καρδίᾳ τῆς ἦν τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε ἡ δυστυχὴς κόρη κατελήφθη ὑπὸ φοβεροῦ πυρετοῦ κατὰ τὴν νύκτα.

Ἐπὶ δύο δὲ μῆνας περίπου ἐπάλαιε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

[Ἐπειτα τὸ τέλος].